

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«Déu no escolta la veu,
sinó el cor»
Sant Cebrià

Any XXII • Núm. 1.147 • 250 ptes. / 1,50 euros

13 • setembre • 2001

Clam de Pau

Foto: Samuel Gutiérrez

Els representants de totes les religions, en el darrer acte, davant la catedral de Barcelona.

La Comunitat de Sant Egidí durant tres dies fa de Barcelona una escola de diàleg i reconciliació

No hi ha pau sense diàleg. Aquesta és una idea que la Comunitat de Sant Egidí repeteix gairebé des de la seva fundació. Enguany, a Barcelona, ho han tornat a clamar als quatre vents, i al seu clam s'han sumat prop de dues-centes personalitats polítiques, culturals i especialment religioses d'arreu del món. També ho han fet les gairebé 5.000 persones que del 2 al 4 de setembre han assistit a la XV

Trobada Internacional per la Pau.

El diàleg que reclama Sant Egidí i que és requisit indispensable per a la pau, ha de ser un diàleg obert, sincer i fraterno, gairebé entre germans, per moltes diferències que pugui haver-hi a molts altres nivells. Així, almenys, ho han volgut viure els representants de les religions d'arreu del món reunides recentment a la Ciutat Comtal. Cristians, musulmans, jueus, budistes, hindús i altres varietats orientals s'han fos en una immensa abraçada de pau per clamar obertament al món que no hi ha excuses per a la guerra.

A l'alba del tercer mil·lenni, en una ciutat tan significativa com Barcelona, les religions han tornat a llençar el desig de recuperar la seva naturalesa més íntima, la d'esdevenir autèntiques portadores de pau.

Pàg. 2, 3, 5, 6 i 7

Sumari

Pàg. 8 CEE: coherència de vida en l'ensenyament de la Religió

Pàg. 18 Bonastre celebra la festa de la beata M. Teresa Calaf

Pàg. 19 Aler acull 25 imatges de marededéus patrones

Pàg. 21 Mons. Salinas demana prudència en el tema del transvasament

Pàg. 24 Scripturaria: una nova exposició a la Pia Almoina

Mel Gibson:
història d'una
conversió

Pàg. 16 i 17

Editorial

Diàleg creient i solidari

Un anunci televisiu d'una cadena digital de pagament ens mostra inicialment valors com la solidaritat, la igualtat, un món nou... qualsevol diria veient la primera part que al final apareixerà el logotip d'una organització no governamental (ONG), o d'una associació o institució de cooperació internacional. La mateixa campanya, però en premsa escrita, també té la seva gràcia, mostra un jugador de futbol, amb els braços oberts en forma de creu i darrere seu una creu resplendent formada per centenars de persones, tofa una al·lusió aparentment religiosa. Però com en tants anuncis, el principi o la imatge només són per despistar o per cridar l'atenció, en el fons hi ha una intenció purament monetària: aconseguir més subscripcions per tenir un nombre més gran d'ingressos per a l'empresa que hi ha al darrere.

Aquests anuncis han coincidit amb la celebració a Barcelona de la XV Trobada Internacional per la Pau organitzada per la Comunitat de Sant Egidi, entre el 2 i el 4 de setembre. Allí també es parlava de pau, de diàleg, de solidaritat i de religió, però no hi havia trampes, ni enganys, ni dobles llenguatges. Hi havia un desig sincer de treballar per un món millor, per trencar barreres i divisions, fins i tot aquelles que de vegades semblen tan difícils de superar com són les de les religions.

Un cop més s'ha constatat a Barcelona, que quan les religions es reuneixen per parlar o per resar apareixen molts punts en comú i un desig conjunt de ser vincles d'unitat i no de divisió. És cert que cada religió té les seves creences i sentiments propis, als quals ningú no ha de renunciar, com recordava el papa Joan Pau II en la carta que va enviar als participants de la trobada, però hi ha molts elements que es poden treballar de forma comuna: la lluita contra les injustícies i les desigualtats del nostre món, la crisi de valors, la necessària solidaritat, fins i tot la denúncia contra tot tipus de violència, vingui dels estats o dels grups terroristes. Aquest últim aspecte també va quedar aclarit malgrat els dubtes

inicials del ministre espanyol d'Exteriors que continua entestat a continuar amb els atacs, que en el seu moment va començar el vicepresident Rajoy, per la suposada «passivitat» de l'Església davant del fenomen terrorista.

Les ponències de la trobada van comptar amb persones de reconegut prestigi, entre les quals hi havia diversos expresidents de repúbliques i de govern. Entre ells hi havia personalitats de diferents colors polítics i també de religions distintes. Certament que la pluralitat va ser una de les característiques d'aquestes jornades, però sobretot aquesta trobada va quedar marcada per la pregària, no oblidem que aquest és el veritable i original motiu d'aquest tipus de convocatòries, seguint l'empremta inicial que va deixar el mateix Joan Pau II a Assís l'any 1986. En una nova demostració d'ecumenisme van resar plegats catòlics, ortodoxos, evangèlics i anglicans en una mateixa església, alhora que ho feien en la mateixa ciutat musulmans, jueus i budistes.

La Comunitat de Sant Egidi ha rebut grans elogis pel bon desenvolupament de la trobada, per la important i variada assistència de personalitats del món intel·lectual, polític i religiós, per haver aconseguit un cop més unir tantes persones de procedència i conviccions tan diverses, i per destacar que en un món on s'imposa la globalització i el materialisme, la pregària, l'espiritualitat i la vivència religiosa tenen un paper important. Sant Egidi no és un cos diplomàtic especial del Vaticà o una ONG de prestigi reconegut, com n'hi ha que han dit, la comunitat que en el seu dia va fundar Andrea Riccardi és sobretot un grup de catòlics nombrosos i entusiasta, que a la llum del Concili Vaticà II vol treballar decididament per la pau, la solidaritat amb els més necessitats i el diàleg interreligiós. Una comunitat d'oració, que té molt clar que a més de tots els esforços humans que es puguin fer, hem de resar molt i com més millor, per aconseguir un món millor.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@idgrup.iberonet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

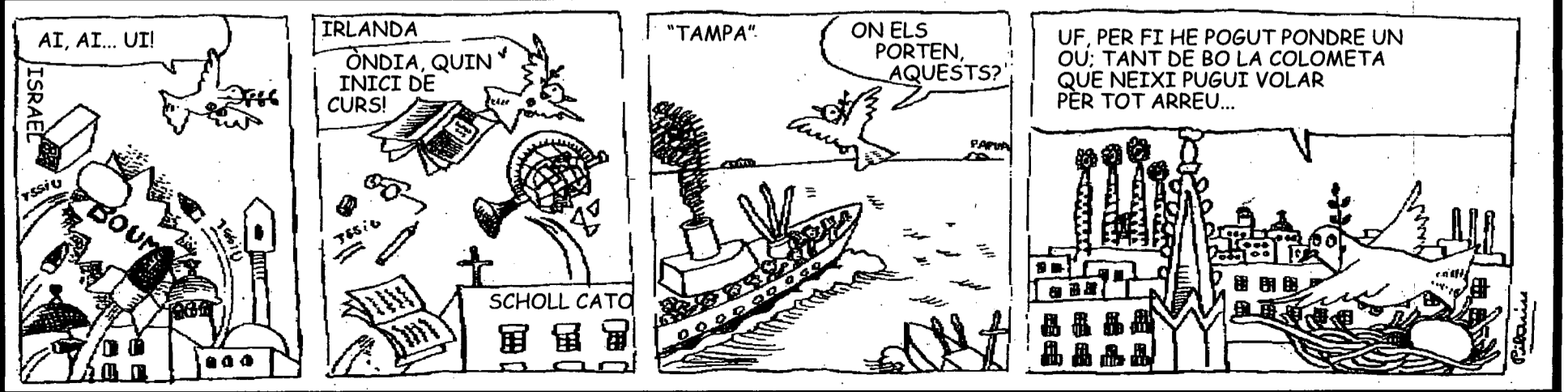
Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

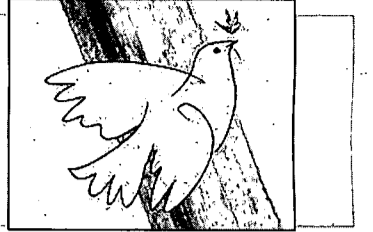
Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Pau a la terra!

■ Sant Egidi torna a llançar a Barcelona una invitació a l'esperança

BARCELONA.— Durant tres dies la Comunitat de Sant Egidi ha plantat la seva tenda a Barcelona. Una tenda de diàleg i de reconciliació on prop de dues-centes personalitats polítiques, culturals i religioses d'arreu del món s'han assegut per unir esforços en un desig comú: la pau al món. Durant tres dies han parlat, han compartit i han reflexionat plegats, en un ambient sorprenentment fratern, amb la necessitat cada cop més urgent de posar fi al món a l'espiral de conflictes i violència que l'assetgen. A Barcelona, del 2 al 4 de setembre, Sant Egidi ha tornat a llançar un crit d'esperança. Tan sols cal que el món es digni a escoltar-lo.

La processó final fins a la catedral va reunir diferents tradicions religioses.

La cimera interreligiosa organitzada per la Comunitat de Sant Egidi enguany a Barcelona es va segellar el dimarts 4 de la millor manera possible: amb una immensa abraçada de pau. Amb aquest gest, els màxims representants religiosos del món han tornat a mostrar a la humanitat el desig que les religions siguin autèntiques portadores de reconciliació i de pau. L'esperit

reflexió i diàleg, on prop de dos-cents representants de totes les religions, de la política i de la cultura s'han aplegat per parlar i compartir les seves experiències sobre un tema que malauradament avui continua sent de màxima actualitat.

Poc abans, en diferents llocs de la Ciutat Comtal, les diverses religions reunides a Barcelona —on no només hi ha hagut cristians, jueus i musulmans, sinó també budistes, sintoistes, hinduistes i altres varietats orientals— pregaven cadascuna en la seva pròpia tradició religiosa per a aquesta finalitat ambiciosa. Davant del misteri de l'home, de les seves debilitats i limitacions, de la seva capacitat de destrucció, tan sols resta invocar el Déu-Amor, comú a la majoria de religions i que al llarg de 15 anys ha anat mostrant el seu rostre en les trobades de Sant Egidi.

L'Esperit de Pentecosta

A Barcelona s'han donat cita homes i dones ansiosos de pau. Entre ponents i participants han arribat gairebé a 5.000. Molts han volgut veure-hi una babel religiosa i idiomàtica, però realment, si se'ls contemplava amb atenció, s'hi descobria aquell Esperit de Pentecosta, és a dir, «de trobada en la diversitat», al qual l'arque-

bisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, invocava en la jornada inaugural.

Ara fa falta que la humanitat escolti el seu crit i hi respongui sense dilacions. Més

temps i esforç al servei d'una causa que no es pot ajornar.

Enguany s'han posat sobre les taules de diàleg temes candents com els conflictes de Terra Santa, els Balcans o Costa d'Ivori. S'ha parlat de globalització i s'ha discutit sobre el paper de les religions i dels mitjans de comunicació en l'obtenció de la pau. Tampoc no s'ha oblidat el tema del perdó, al qual s'han sumat, entre molts d'altres, el de l'ecumenisme, el de la pregària i fins i tot el de l'ecologia.

de 60 conflictes encara continuen vius al món, sense comptar amb el terrorisme o la violència domèstica i de carrer. Per això Sant Egidi no deixa d'insistir any rere any en unes trobades que arriben a mobilitzar fins a 400 voluntaris que ofereixen el seu

L'afer de Costa d'Ivori, i en general de tot Àfrica, ha merescut una atenció especial. Molts representants religiosos i polítics d'aquest país africà, fins i tot el seu

(Continua a la pàg. 5)

Sant Egidi ha volgut recordar al món que «la pau és un camí de fe, però també de solidaritat quotidiana».

d'Assís, sembrat fa quinze anys per Joan Pau II, continua viu i a l'alba del tercer mil·lenni torna a ressonar amb força.

Era l'acte final de tres dies intensos de

Manifest final

En aquest segle que tot just acaba de començar, homes i dones de diferents religions que provenim de moltes parts del món, ens hem reunit a Barcelona per invocar a Déu el gran do de la pau. A les ribes d'aquesta Mediterrània que ha vist conflictes i cohabitació, s'ha elevat una intensa pregària perquè en moltes parts del món s'allunyi la guerra. En la consciència de les diverses religions ressona una convicció: Déu estima la pau i no vol la guerra i tot aquell que invoca el nom de Déu descobreix que el seu nom vol dir pau. Aquesta convicció i aquesta pregària són una riquesa per al món.

Ens han arribat les demandes dels pobles en guerra, dels pobres i de les víctimes de l'odi. Als homes de religió se'ls han unit alguns testimonis de la recerca d'humanitat. Sentim que el repte de fer créixer una ànima pacífica en el nostre món globalitzat és un repte comú. L'ànima fa descobrir els diversos rostres del món.

La pau és el nom de Déu i tot aquell que utilitza el nom de Déu per a odiar l'home i per a la violència abandona la religió pura. No hi ha cap motiu ni cap greuge que mai pugui justificar l'eliminació de l'altre.

Hem viscut dies de diàleg. Estem convençuts que el diàleg entre les religions i les cultures ha de continuar en el segle que s'ha obert. El camí per superar la desconfiança i els conflictes és el diàleg perquè no afebleix la identitat de ningú sinó que fa redescobrir el millor de si mateix i de l'altre. Si, amb el diàleg no es perd res. El diàleg és la medicina que ajuda a purificar el record dels greuges i a somiar un futur per a les joves generacions. En una societat en què cada vegada més persones diferents viuen juntes, cal aprendre l'art del diàleg. Les religions treballen en aquest camí que es nodreix d'esperança, de sentit de misericòrdia i de responsabilitat.

No volem deixar sols els pobles en una globalització sense rostre. No volem deixar sols els pobles víctimes de la guerra, mare de totes les pobres. No volem que l'Àfrica afronti sola la pobresa, la malaltia i la guerra. Sentim que el seu destí és decisiu per a Europa i per al món. No volem que els nostres fills siguin orfes d'esperança ni que es trobin en un ambient que es degrada d'una manera irresponsable cap al futur.

En aquests dies, a Barcelona, ha crescut una comunitat de cercadors de pau que prové d'històries, tradicions, religions i llengües diferents. És la nostra riquesa i la nostra força. Només tenim la força feble de la fe, de la pregària i de l'amistat. La pregària i l'amistat purifiquen el nostre cor i ens ajuden a dirnos l'un a l'altre la paraula difícil i comprometedora del perdó, gran camí de la pau. Ens ajuden a somiar un nou segle sense guerres, amb respecte pels pobles, atent al medi ambient i unit en les seves diversitats.

Així doncs, que mai més hi hagi guerra! Que Déu concedeixi al món sencer i a cada home i a cada dona el meravellós do de la pau!

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

al servei de grans persones grans

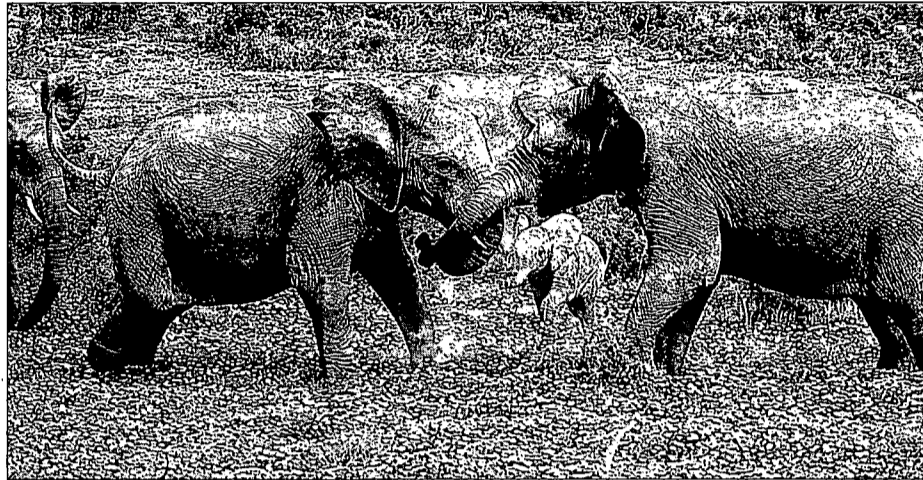
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciampiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

Del 23 de novembre al 8 de desembre del 2001

La fauna patrimoni natural de Sud-Àfrica

REPÚBLICA SUD-AFRICANA — ZIMBABWE

Parc Kruger — Cascades Victòria

A la descoberta dels contrastos més exòtics del món

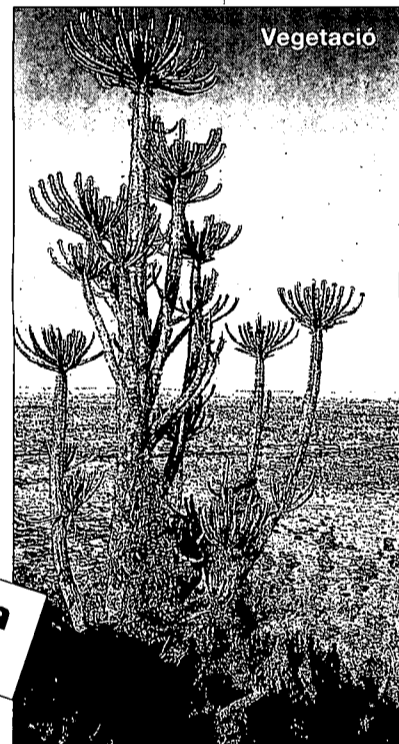
Zulu

VISITES

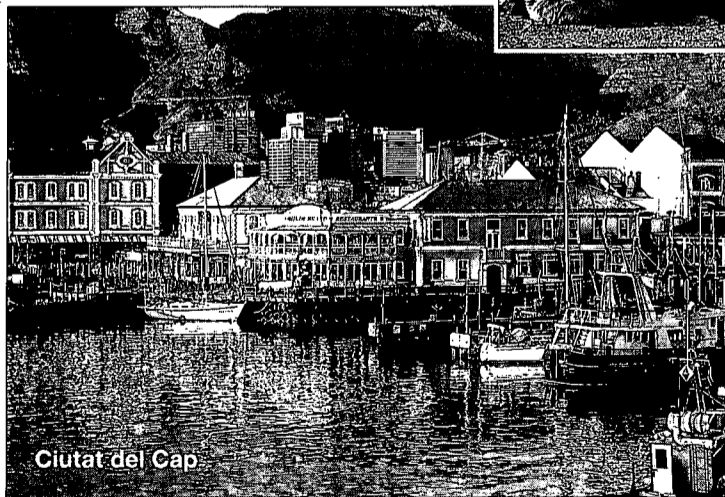
- Reserva natural FEATHERBED (Patrimoni de la Humanitat)
- Parc Nacional de Tsitskama
- Parc Nacional Kruger
- Coves Cango
- Wildlife Ranch cocodrils del Nil
- Pais dels Zulús
- Cascades Victòria (Zimbabwe)
- Creuers i tren de vapor
- Combinat amb safaris de gran turisme

Oberta la inscripció

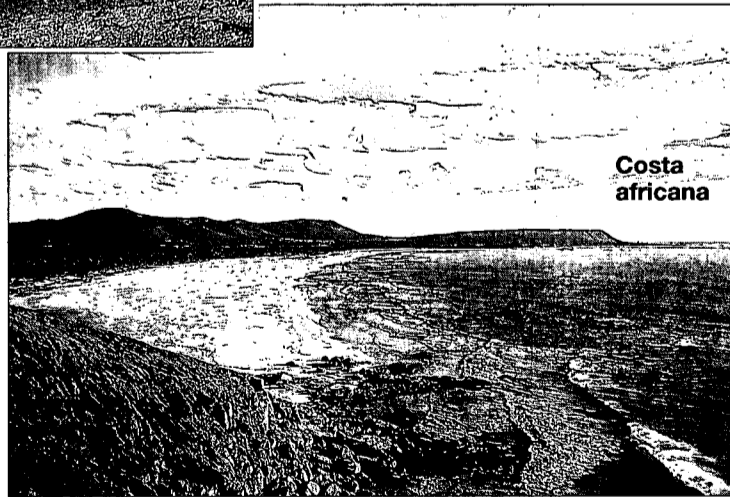

Vegetació

Ciutat del Cap

Demaneu informació a:
 Amics de Catalunya Cristiana,
 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
 tel. 934 092 700

Costa africana

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

AVÍS IMPORTANT

L'horari de les nostres oficines és de 9 a 1 i de 3 a 6h

Déu va estar molt present en tota la trobada.

de barraques del Caire, en va fer de les seves i va mostrar un optimisme desbordant i una fe immensa en la bondat de Déu i del mateix ésser humà.

Hi ha hagut, doncs, intervencions per a tots els gustos, més pietoses i menys, amb presència de personalitats laiques i eclesials de la gamma més àmplia. A més de la vintena de taules rodones també hi ha hagut trobades a parròquies i debats cara a cara amb els participants. Creients i no creients s'han fos en un diàleg amigable i frater, signe d'identitat de la comunitat fundada per Andrea Riccardi. Molts dels conferencians ja són habituals d'aquesta cimera i a les diferències existents entre ells —idiomàtiques, culturals o religioses— han anteposat un desig comú i veritable per fer possible la pau.

brillat amb una varietat sorprenent, amb representants provinents dels indrets més recòndits del món. En aquest sentit, cridaven especialment l'atenció la jerarquia ortodoxa etiòp.

Sant Egidi ha volgut traçar una vegada més ponts de diàleg entre el món laic, sobretot polític, creient o no, i els representants religiosos. És una de les seves especialitats, i a Barcelona aquesta disposició s'ha vist especialment connotada. El mateix Jordi Pujol, al discurs de cloenda de la trobada va portar a col·lació la seva vessant més mística en assenyalar ple d'entusiasme que «han estat uns dies exultants. Uns dies que han reforçat les nostres conviccions i els nostres sentiments. Però que també ens han recordat que la pau és difícil, que comprendre l'altre i ficar-se a

(Ve de la pàg. 3)

president, Laurent Gbagbo, hi han estat presents. El país travessa un moment difícil, després d'un cruent cop d'estat i una retorn fràgil a la democràcia. Recentment s'ha iniciat un fòrum de reconciliació i tota ajuda que afavoreixi el diàleg, especialment entre cristians i musulmans, serà poca. Aquest cas, juntament amb tants i tants que es repeteixen al continent africà, com el del Congo o Sud-àfrica —també tractats a la trobada—, ha provocat la demanda d'un nou pacte per a Àfrica, que demani de forma particular a Europa un esforç en l'alliberament de la guerra, de la inestabilitat política, de la manca de mitjans per a l'educació i en la lluita contra la sida. Els cardenals de Costa d'Ivori, Bernard Agré; de la República Democràtica del Congo, Frédéric Etsou, i el bisbe emèrit de Durban (Sud-àfrica), Denis Hurley, van aprofitar les seves intervencions a la trobada per demanar amb el cor a la mà pregàries per als seus pobles, perquè Àfrica no sigui la gran oblidada, i perquè la pau i la reconciliació siguin una realitat.

La jornada final va permetre veure cada religió pregar des de la seva tradició per la pau.

Presència constant de Déu

Entre tots aquests temes, molts d'ells especialment delicats, gairebé sempre hi ha estat present Déu. En algun cas, fins i

tot, el tema era Déu mateix, com a la taula rodona «Qui és Déu per a mi?». Allà, Sor Emmanuelle, religiosa francesa que va passar 22 anys de la seva vida en un barri

En molts casos la fe en un Déu que és Amor i que desitja la pau és també el seu punt d'unió més profund. Aquí precisament és on la Comunitat de Sant Egidi ha volgut insistir especialment, perquè aquest Déu la característica essencial del qual és la bondat i la pau no deixa de clamar perquè els homes siguin germans i s'estimin com a tals.

profunda, que desarma els cors i enriqueix d'amor. A aquesta espiritualitat profunda correspondrà —n'estic segur— una pau més ferma entre els homes, capaç d'inquietar el disseny dels violents, de desarmar i de promoure la trobada.»

Com a coronament de la trobada, abans de la signatura del manifest i de l'abraçada de pau, el Sant Pare també va voler fer arribar el seu missatge als participants en un esdeveniment al qual ell mateix va donar peu el 1986 amb la convocatòria d'Assís. El Papa es va mostrar pletòric d'agraïment envers Sant Egidi i envers cadascun dels assistents, perquè en ells «els homes i dones del món veuen com heu après a estar junts i pregar segons la vostra tradició religiosa, sense confusió i amb respecte mutu i heu conservat les vostres creences íntegres i sòlides. Aquesta trobada representa un signe de pau en una societat en la qual conviuen persones de religió diferent. Tots podem constatar que la pau entre els pobles ja no és una utopia llunyana en aquest esperit.» I juntament amb l'agraïment sincer, una exigència cada vegada més urgent: «Tots nosaltres, com a creients, tenim un deure important, apassionant, però també urgent: «El nom de l'únic Déu ha de ser cada vegada més, com ja ho és per ell mateix, un nom de pau i un imperatiu de pau.» (S.G.)

Units en la pregària

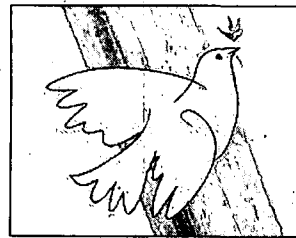
La pregària és un dels pilars que sosté la Comunitat de Sant Egidi i l'acompanya en el seu caminar diari. Per això en aquesta trobada interreligiosa, un any més, la pregària ha ocupat un lloc preeminent. I és que Sant Egidi ha tingut clar des del principi que fins i tot el més petit signe de pau ha de sorgir de l'interior de les persones.

En aquest sentit, els ponents de la taula rodona «La pregària: religions i creients en diàleg», van compartir la seva vivència sobre el significat de la pregària per al diàleg entre les diferents fes. Samuel Salama, representant de la comunitat jueva, va subratllar que no ens hem d'aïllar en el confort de la pregària. Una afirmació que també va compartir l'abat de Montserrat, Josep M. Soler: «La pregària (...) s'ha d'inserir en les coses concretes de la vida i ha de portar a estimar cada vegada més els altres.» Un altre representant cristià, el bisbe anglicà David Gillet, va destacar que en el cor de la pregària de la seva Església es troba la reconciliació i el treball per construir ponts de col·laboració. Seraphim, arquebisbe ortodox del patriarcat d'Alexandria, va remarcar que la pregària és el preludi de la pau i que ens ensenya a estimar els altres gratuïtament com Déu estima. De la seva banda, el teòleg musulmà Mohammed Esslimani va comentar que la dimensió espiritual de Sant Egidi, la pregària, és la que mou els seus membres al servei als altres. Shoten Minegishi, monjo budista, va demanar que les religions col·laboressin per construir una nova era de pau i va constatar que encara no s'ha arribat a una veritable trobada entre les religions, per la qual cosa va animar a continuar treballant en aquest camp. (R.M.J.)

Diàleg entre la política i la religió

Personalitats del món de la política com Mario Soares, expresident de Portugal; Giuliano Amato, exprimer ministre de la República d'Itàlia; Laurent Gbagbo, president de Costa d'Ivori; Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya, o Joan Clos, alcalde de Barcelona, han desfilat per les diferents ponències juntament amb intel·lectuals de prestigi com Jean Daniel, director de Le Nouvel Observateur o l'escriptor de Costa d'Ivori Ahmadou Kourouma. També ho han fet teòlegs de les diferents religions, religiosos i religioses, monjos i laics compromesos. S'ha produït també una presència abundant de jerarquia religiosa, especialment cristiana, ja sigui catòlica, ortodoxa o protestant. Els capells, pectorals i la resta de vestis eclesiàstics han

La Trobada Internacional per la Pau ha reunit a Barcelona centenars de personalitats polítiques, culturals i religioses

Ambaixadors de pau

«La pau és a les nostres mans»

■ Roger Etchegaray és president emèrit dels pontificis consells de Justícia i Pau i de «Cor Unum»

El cardenal Etchegaray és un dels grans culpables de la celebració d'aquestes trobades. Ell va ser un dels inspiradors de la trobada convocada pel Sant Pare a Assís el 1986, a la qual Sant Egidi ha pres el relleu any rere any. I és que Mons. Etchegaray és un home de pau i de diàleg, simpatia i cordialitat pura, la persona a la qual el Papa acostuma a recórrer quan ha d'enviar algú en alguna zona de conflicte.

—Com està vivint aquesta trobada?

—Aquesta trobada internacional està resultant una trobada molt significativa, no només perquè s'hi donin cita representants de totes les religions, de totes les cultures i civilitzacions, sinó també perquè aquí a Barcelona, en aquest lloc tan atractiu, crec que s'està aprofundint ja que hi ha una extraordinària qualitat d'exigència espiritual. Som a Espanya, a Catalunya, en una terra on la secularització ha quallat, però malgrat tot, per l'escolta, per la participació activa de la gent, crec que aquesta trobada permet donar noves energies als cristians que nosaltres volem ser. Avui, aquí, a Barcelona, els homes, les dones i els joves donen proves que, tot i les dificultats, volen testimoniar que és possible viure Crist, per Crist, i per la fe, viure al servei de tots els homes. Per això marxaré de Barcelona molt reconfortat pel testimoni que donen tots els participants i especialment tants i tants catalans que assisteixen a la trobada.

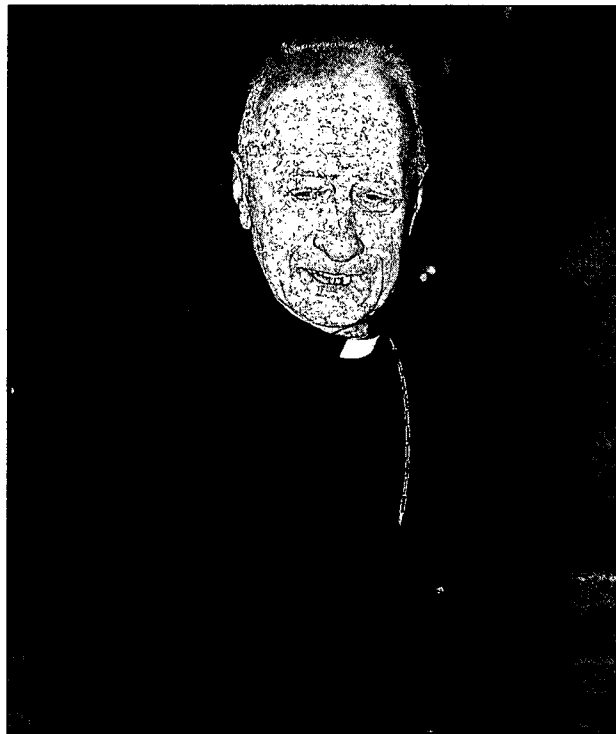
—Una trobada com aquesta demostra que volem la pau o és només una excepció?

—Cal pensar sempre en l'Evangeli, i el que aquest ens demana és ser el llevat enmig de la massa, la sal de la terra, el nombre no té importància. Tot i que voldríem que hi hagués cada dia més deixebles de Jesús, crec que l'exigència dels cristians que viuen en situacions

diffícils és el que realment transforma el món. El que més importa és la qualitat. No hem de tenir por de ser minoritaris. En moltes parts del món els cristians són minoria, i més en el món secularitzat d'avui, però hem de continuar vivint a fons els valors evangèlics i això, a poc a poc, dóna fruits. Ens miren, ens observen, i crec que els cristians hem de sentir aquesta expressió, aquesta mirada de tanta gent a través del seu silenci o interpretació. Hem d'aconseguir fer-los enveja de la nostra vida, de com la vivim, que ens diguin: «Cristians, ho esteu fent molt bé, nosaltres no som com vosaltres, però ens agradaria ser-ho, us envegem.»

—Quin ha de ser el paper de les religions en els conflictes?

—Les religions són portadores de pau, encara que al llarg de la història hagi passat molts cops el contrari. Aquesta idea es repeteix incansablement en aquestes trobades. Crec que avui, més que mai, cal fer front comú, no només de catòlics o cristians, sinó també amb

jueus, musulmans i tot home de bona voluntat que desitja i busca la pau. La responsabilitat dels creients avui és molt gran. La pau és a les nostres mans, a les mans dels qui desfilen i firmen els manifestos, però sobretot a les mans d'aquells que dia a dia, a la creu de la vida quotidiana, són testimonis que Crist és veritablement Ell mateix la pau.

—Personalitats del món de la política, de les religions, de la cultura han dialogat durant tres dies sobre la pau en les seves múltiples facetes. La trobada s'ha clos, en canvi, amb una pregària, cadascú des de la seva confessió

religiosa, per la pau. Quin paper ha de tenir la pregària per aconseguir la pau?

—La pregària és, finalment, la clau de tota acció. La pregària no és un suplement, és el cor de tota acció. La pregària és relació, unió i no una cosa que ens hagi de satisfer molt ràpidament. És el camí que ens ha de conduir a la trobada amb els altres. És Déu el que demana la pau, en la pregària es descobreix el missatge de l'evangeli i des d'allí ens podem apropar al germà.

—No hi ha pau sense Déu?

—Segur que no. Crist és la nostra pau, ho diu sant Pau.

«En el fons de l'ésser humà hi ha una cosa meravellosa»

■ Sor Emmanuelle és religiosa de la Mare de Déu de Sió

Sor Emmanuelle ha meravellat tothom amb el seu testimoni. Aquesta anciana de 92 anys, a la qual molts anomenen afectuosament Mare Teresa del Caire, s'ha passat més de vint anys vivint en un barri de barraques de la capital egípcia. El seu secret no és altre que passar-se les 24 hores del dia respirant Déu, i no és una metàfora. L'aspira, li demana que la inspire, el reté dins seu, per finalment expirar-lo cap a tot aquell que l'envolta. En això troba la pau, l'autèntica pau, la del cor, la que no pot més que estimar de manera incondicional tot aquell que té la sort de creuar-se-li al camí.

—Una persona com vostè, que ha viscut entre tanta misèria, com pot ser tan optimista?

—Jo he vist moltíssima misèria, moltíssimes morts, molts infants que moren de fam, en aquest sentit jo he vist gairebé tot, però també he vist per tot arreu homes i dones que es maten per la resurrecció dels

països més tristos, dels països més pobres. Jo crec en la resurrecció perquè veig per tot arreu homes que lluiten, que no tenen por, i malgrat els entrebancs ells continuen. L'home pot ser molt dolent, però al mateix temps pot ser meravellos.

—Sor Emmanuelle creu sobretot en aquell home

meravellós.

—No és que hi cregui, és que l'he vist, el veig cada dia. Jo sé per la meua experiència que hi ha en l'home, en el fons de l'ésser humà, una cosa fabulosa. I també en els joves, per més que es digui, només cal que se'ls motivi. Un jove motivat és una cosa extraordinària.

—I què cal fer per motivar-los?

—Cal demanar-los coses difícils. Cal demanar-los que vagin als llocs on hi ha gent malalta o enmig de la misèria per ajudar, per estar amb ells, per compartir la seva vida. I ja està. Si es passen un any de la seva vida en un país pobre, en trauran el millor d'ells, una cosa meravellosa. Només un any de la seva vida per ajudar nens malalts i després ja podran reorganitzar la seva vida. Veure i viure amb ells que no tenen res canvia completament. I els joves ho fan, realment ho fan, encara que sembli mentida.

—Per parlar de la pau, abans un mateix l'ha d'haver trobat. On l'ha trobat Sor Emmanuelle?

—Jo l'he trobat al meu cor; en l'únic lloc on la podia trobar, perquè el cor busca la pau, el cor profund de tots els homes busca la pau. Abans d'aconseguir la pau al món l'hem d'aconseguir al nostre cor. Si penetrem al

nostre cor, en el silenci, trobarem el Déu de la Pau, el Déu de l'Amor, trobarem la força per donar la pau i l'amor als altres.

—Com ho va fer vostè durant 22 anys amb els recollidors d'escombraries del Caire.

—Va ser una cosa meravellosa, he viscut com un pobre més de l'abocador, he menjat mongetes tots els dies, només mongetes, i no m'he mort. Vivia en una barraqueta sense aigua, sense electricitat, enmig de les rates, de la brossa, i sóc aquí, i estic molt i molt bé. I tot això perquè és el que em demanava el cor. Als recollidors d'escombraries tothom els menysprea, els insulten, i per això jo vaig voler anar a viure enmig d'ells, com ells, amb ells. Simplement em vaig convertir en la seva germana. A més, allà no hi havia res, ni escola, ni infermeria, ni església, i amb un grup d'amics hem anat construint aquesta mínima infraestructura necessària per a una vida una mica digna. També vam construir una màquina per transformar la brossa en adob fèrtil. Hem fet moltes coses, molts centres, i tot va molt bé. Hem volgut canviar l'abocador, però amb ells, compartint la seva vida.

—I d'on treu tanta força?

—Això ve de Déu; és el que jo sempre dic: aspirar

Déu, respirar profundament, deixar-se inspirar per Déu, i finalment expirar Déu cap a tot aquell que m'envolta. Així Déu es converteix en la teua respiració, el teu alè, la teua força, el teu tot. Em fa l'efecte que 24 hores de 24 jo aspiro Déu, Ell m'inspira i jo l'expiro. Déu és el Creador, és el meu creador, els meus ulls, la meua boca, els meus peus... i encara que la seva imatge no és visible, la meua experiència m'ha permès trobar-lo en tots els homes, perquè Ell és el sol que s'amaga al cor de tot home. És molt fàcil. Proveu-ho.

—Si és tan fàcil, per què ens costa tant?

—Perquè no hi pensem, no creiem que pugui ser tan fàcil. Però quan se sap i s'experimenta és meravellos, desapareixen els problemes i neix una enorme esperança. Una esperança que s'experimenta i se sap certa. I arriba el convenciment que l'amor és més fort que la mort. M'he de morir, és clar, però les persones que he estimat i que estimo, són els meus amics, i després de la meua mort, els continuaré estimant. Després de la mort l'home no mor, continua estimant. Per això el secret de la vida, de la joia, de l'entusiasme, de tot, és estimar-nos els uns als altres com Déu ens ha estimat. No hi ha res més i s'acaben els problemes.

«Encara no estem educats per a la pau»

■ El cardenal Lubomyr Husar és arquebisbe de Lviv dels Ucraïnesos

El país d'on ve, Ucraïna, ha experimentat intensament el que és el patiment. Durant gairebé mig segle, el catolicisme hi ha patit persecucions de tota mena, i tot i això continua viu en més de cinc milions d'ucraïnesos. També hi ha una forta presència ortodoxa, i fins i tot una minoria musulmana. Això la converteix en un lloc on el que s'ha dit aquests dies pren un caire molt real. El diàleg autènticament fratern, no obstant això, en continua sent l'assignatura pendent. Per això el recentment creat cardenal, Mons. Husar, n'ha pres bona nota aquests dies.

—Què li aporta aquesta trobada?

—Estic molt interessat en el tema de la pau perquè he patit molt a causa de la guerra. Jo era un nen de 6 anys quan va esclatar la II Guerra Mundial i a causa d'això vam haver de deixar la pàtria. Només recentment hi vaig poder tornar. Encara que no he viscut directament les accions militars, he vist tanta misèria causada per ella! D'altra banda, sé que molta gent viu de la guerra, encara que es parli tant de la pau. No la volen de debò. En la meua experiència personal de la guerra, d'aquesta misèria de la guerra, he arribat a la conclusió que la guerra només és possible si hi ha algú que la desitgi. Per poder aconseguir i mantenir la veritable pau, les persones l'hem d'aconseguir dins de nosaltres mateixos: una pau interna i personal. Si una persona està en pau amb si mateixa no pot causar la guerra. De totes maneres, desgraciadament, sembla que són poques les persones que veritablement tenen aquesta pau interna. Per això sempre hi ha hagut guerra i ara continuem. A més de parlar de la pau, s'han de posar més mitjans per aconseguir que les persones arribin a una pau amb elles mateixes, una certa conversió.

—Com pot ser que el món no vulgui la pau?

—Està clar que no volem patir, però sembla que no desitgem la veritable pau. Parlem molt de la pau, però; què fem? Continuem amb una producció enorme d'armament, i això és una contradicció.

No estem educats per a la pau. Som en un món que no du a una pau interna. Parlem molt de l'home, però no el respectem, busquem més el nostre propi interès, gaudir al màxim possible. Tenim una mentalitat de guerra encara que no hi hagi conflicte, i això no és gens bo.

—No hi ha lloc per a l'optimisme?

—Hi ha una esperança molt reservada. En un congrés com aquest, veig que els homes i les dones que hi assisteixen volen la pau de debò, però no és la cosa més habitual. El món en què vivim no és un món que busca

la pau. Hi ha, doncs, una tensió entre els homes que volen la pau, que són una minoria, i els que no la volen o no la busquen, que són majoria.

—Vostè ve d'Ucraïna, un país marcat pel conflicte civil i religiós. Com hi ha pogut sobreviure el catolicisme?

—És un miracle de Déu, no es pot explicar d'una altra manera. Durant molts anys la pressió de l'URSS ha estat molt forta, la deformació espiritual era molt gran, però el cristianisme hi ha sobreviscut, i actualment encara queda molta gent que continua sent cristiana. La majoria del país, no obstant això, quasi un 50 per cent, es declara ara agnòstica o atea.

—A Ucraïna conviuen catòlics, ortodoxos i també musulmans. Hi ha estat possible aquest diàleg del qual tant s'ha parlat aquests dies?

—Encara no. La distància entre els homes, tot i la persecució, encara és gran. No es fien els uns dels altres. El comunisme ha fet molt de mal. S'ha construït sobre l'absència de fe, ha creat lluites internes, fins i tot en les famílies, i s'ha creat una gran desconfiança.

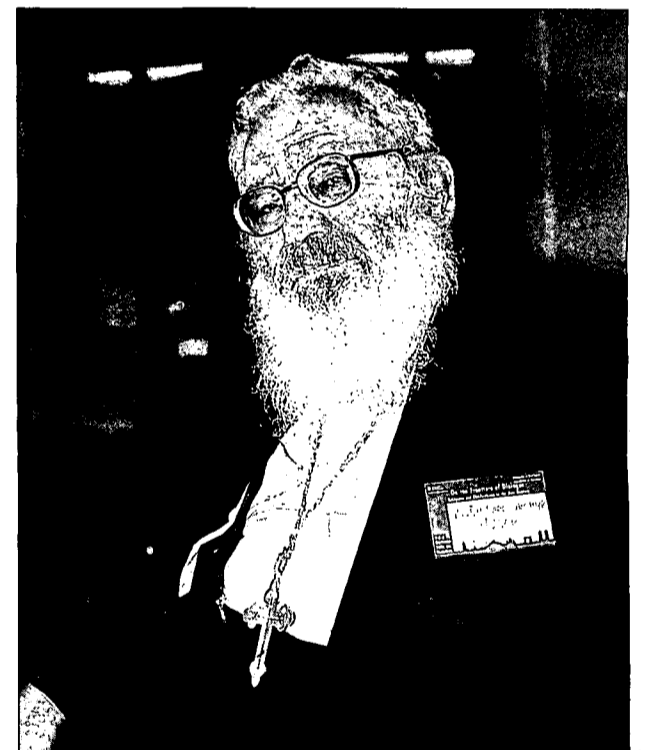
—Falta l'amistat?

—Certament, les relacions són correctes, però no amigables. Procurem caminar cap a aquesta amistat, però va molt lentament. Personalment, puc dir que aquest camí va avançant, però en l'àmbit del poble és més difícil. Hem de superar el diàleg correcte cap a un diàleg sincer i obert.

—A més, les diferències no són tantes...

—Les diferències dogmàtiques no hi són, només hi ha diferències humanes. I això és més trist. El nostre desig és emprendre un diàleg fratern, obert, intentar comprendre i reconèixer l'altre. Perquè som de la mateixa nació, de la mateixa cultura, de la mateixa llengua, de la mateixa tradició litúrgica. Hem de tenir el coratge i la valentia de ser amics.

—Com treballa l'Església grecocatólica per acon-

seguir aquesta amistat?

—Estem treballant a nivell de poble. Si el poble està convençut i disposat a refiar-se els uns dels altres, hi haurà esperança d'una comprensió sincera.

—Què ha aportat la recent visita del Papa als catòlics d'Ucraïna?

—Hi ha aportat un consol espiritual molt gran i ha estat un reconeixement cap a aquesta Església que ha sobreviscut per gràcia de Déu. Ens ha donat, a més, ensenyaments molt pràctics per abordar el futur. Ha estat una cosa molt reconfortant, s'ha viscut amb molta alegria. Ha estat un moment privilegiat i estic segur que aquesta visita tindrà el seus efectes en el futur.

—Ja sap que hi ha una comunitat d'ucraïnesos a Catalunya, a Guissona?

—Sí, m'he reunit amb ells aquests dies i també amb el bisbe d'Urgell, Mons. Martí Alanís. Ell m'ha expressat el seu desig d'ajudar-los a viure la fe segons el seu ritu grecocatólic i el seu idioma. Estic content per la bona acollida.

Reportatge i fotos: Samuel Gutiérrez

Espanya

església en el món

Coherència de vida en l'ensenyament de la Religió

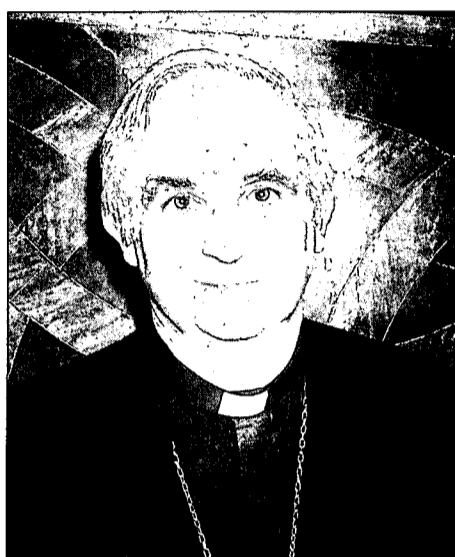
■ Nota d'aclariment dels bisbes espanyols

MADRID.— La Comissió d'Ensenyament i Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola ha recordat que les persones idònies per impartir l'ensenyament de Religió i Moral Catòlica «no només han de ser fidels a la seva doctrina d'una manera teòrica, sinó que han de manifestar una coherència de vida que no hi entri en contradicció».

Els prelatos han reaccionat amb una nota a las crítiques abocades sobre les diòcesis d'Almeria i Canàries que no han incorporat dues professores de Religió de dos centres públics perquè s'havien casat amb divorciats. Amb aquesta decisió, explica la Comissió, «no s'ha comès cap injustícia ni s'ha violat cap dret per part dels bisbes. La seva decisió ha estat no tan sols d'acord amb el Dret, sinó que constitueix una defensa de l'estat de Dret, del dret a la llibertat religiosa i d'ensenyament, base per a una societat democràtica i de defensa dels drets que també assisteixen l'Església». Així, re-

corda que l'Estat espanyol és un estat de Dret en el qual ha de prevaldre el respecte a la legalitat vigent i assenyalava que l'article III de l'acord entre l'Estat i la Santa Seu sobre Ensenyament i Afers culturals disposa que «l'ensenyament religiós serà impartit per les persones que, per a cada any escolar, siguin designades per l'autoritat acadèmica entre aquelles que l'ordinari diocesà proposi».

La nota diu que aquest acord forma part de l'ordenament jurídic espanyol i apareix reflectit a les lleis orgàniques que regulen l'ensenyament obligatori.

Mons. Cañizares presideix la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi.

L'episcopat precisa que no hi ha hagut cap acomiadament ni vulneració de l'estatut de treballadors. I afegeix: «La mateixa naturalesa de l'ensenyament religiós implica un testimoni personal del

professor. (...) No es pot argumentar dient que s'està contravenint la igualtat de tothom davant la llei o que s'està discriminant ciutadans. El que es fa és reconèixer que, en el cas de l'ensenyament religiós hi ha raons que singularitzen aquest tipus d'activitat, que consisteix en la fidelitat a la doctrina de l'Església i a la coherència de vida.» Per part seva el bisbat de Màlaga també prescindirà d'una professora de Religió. Segons el bisbat, que s'acull a l'article III de l'acord entre l'Estat i la Santa Seu sobre Ensenyament i Afers culturals, «no s'incompleix la legalitat vigent, ni es comet cap injustícia». En el cas d'aquesta professora, se li va comunicar per telèfon al juny la decisió de no comptar amb ella per a aquest curs; després a petició de la interessada, va ser rebuda pel delegat d'Ensenyament i el bisbe. En aquestes entrevistes se li van comunicar els motius de no proposar-la com a professora de Religió per al proper curs. (C.C.)

BRASIL

Congressos de metges catòlics

RIO DE JANEIRO.— L'Associació de Metges Catòlics de l'arxidiòcesi de Rio de Janeiro i la Federació de les Associacions Mèdiques Catòliques Llatinoamericanes celebren del 13 al 14 de setembre el III Congrés Llatinoamericà de Metges Catòlics i el III Congrés Brasiler de Metges Catòlics. «L'objectiu és discutir l'evident dicotomia entre el desenvolupament tecnicocientífic i la visió dels problemes ètics, i també, despertar en l'episcopat la possibilitat de multiplicar associacions mèdiques al Brasil», ha assenyalat Maria Inez Linhaes de Carvalho, presidenta de l'Associació de Metges Catòlics de Rio de Janeiro.

El Dr. J. M. Simón i Castellví, participa en aquesta cimera com a representant d'Europa a la

Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques. El Dr. Simón i Castellví, president executiu de Metges Cristians de Catalunya, és un dels ponents de la conferència «Adopció internacional com a alternativa a la infertilitat». Es tracta des del Primer Món d'oferir alguna contribució al gran nombre d'infants abandonats o del carrer de Llatinoamèrica. A més, els orfes del Tercer Món poden paliar la soledat dels esposos del món desenvolupat sense que aquests recorrin a les tècniques de reproducció artificial. Segons el Dr. Simón, «aquestes trobades de metges són molt bones per establir contactes personals, compartir experiències, perquè sorgeixin projectes... els metges americans són molt fidels al Magisteri de l'Església». (C.C.)

SUD-ÀFRICA

La Santa Seu intervén en la conferència contra el racisme

DURBAN.— L'arquebisbe Diarmuid Martin, observador permanent de la Santa Seu davant les Nacions Unides, va intervenir el 3 de setembre a la conferència mundial contra el racisme, la discriminació racial, la xenofòbia i la intolerància. El prelat va posar en relleu el paper de l'educació en la lluita contra el racisme i va assenyalat per aquest motiu la importància de la família. També va destacar que els mitjans de comunicació «tenen una responsabilitat especial per evitar tota provocació de sentiments racistes». L'arquebisbe va manifestar el desig que «un dels fruits d'aquesta conferència sigui el començament d'una nova cooperació internacional entre governs, societat civil, grups religiosos i mitjans de comunicació, i individus previsors i valents, per a treballar junts i ajudar a construir una imatge de la humanitat que realment viuen en unitat. Aquest és en efecte el disseny de Déu per a la família humana». (N.E.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

Tel. 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Jornades de Pastoral de Menors en exclusió social

MADRID.— Les primeres Jornades Nacionals de Pastoral de nens i adolescents en exclusió social tindran lloc a Madrid els dies 14, 15 i 16 de setembre, organitzades pel Departament de Pastoral Penitenciària de la Comissió Episcopal de Pastoral Social.

Durant anteriors trobades de Pastoral Penitenciària es va destacar la importància d'estar presents en l'àmbit

de la infància i adolescència en situacions de conflicte i maltractament. Per això, van crear, dins del Departament

de Pastoral Penitenciària, la secció d'atenció a la infància-adolescència amb risc. La seva coordinació va ser encomanada als terciaris caputxins —amigonians—, atès el seu carisma específic.

El dia 14, el primer bloc d'estudi de les jornades, que seran presentades pel director del departament, el mercedari José Sesma, porta per títol «La creu dels nens i adolescents avui». La ponència l'oferirà el fiscal coordinador de menors del Tribunal Superior de Justícia de València, Manuel Dolz Lago, amb el tema

De la convenció a la llei.

El segon dia, el dissabte 14, tractarà sobre *Els fills de ningú també són fills de Déu*, títol de la conferència del dia que serà pronunciada pel membre de l'associació Cauces, José Luis Muñoz. Aquest mateix dia se celebraran diversos tallers dirigits per grups Cauces de Salamanca.

El diumenge 16 els participants compartiran les seves experiències en el treball amb menors en situacions de conflicte. Amb l'eucaristia i el dinar posterior es clausurarà la trobada. (SIC)

XXI Marxa Teresiana

ALBA DE TORMES.— Del 17 al 20 de setembre se celebrarà la XXI Marxa Teresiana, organitzada per la Germandat de Santa Teresa d'Alba de Tormes. Amb la celebració del quart centenari de la mort de santa Teresa, el 1981, va sorgir la idea de reviuir l'últim camí que va recórrer la santa des de Medina del Campo fins a Alba de

«Santa Teresa al convent d'Àvila», de fra Juan Miseria.

Tormes. Aquella idea es va convertir en realitat: un camí a peu, a ritme de carreta tirada per una mula, per la mateixa calçada, travessant els mateixos pobles i en les mateixes dates que la santa per arribar a la vila ducal, com ella, la vigília de sant Mateu, cap al vespre. Més d'un centenar de joves i no tan joves pelegrins es van veure acompanyats pels pobles sencers que sortien al camí. Aquesta experiència s'ha anat repetint any rere any.

Per a aquesta edició, es va plantejar als joves que proposessin el lema de la marxa. Aquest any es caminarà sota la frase «Amics forts de Déu». Al llarg de la marxa, es

farà un repàs als valors en els quals cal fer-se forts com són l'amistat, la solidaritat, la justícia, la veritat, la llibertat, l'alegria, l'oració, la misericòrdia, la santedat, la vocació, la fe, l'esperança, la caritat i la fidelitat.

Els organitzadors assenyalen que no es tracta d'una competició esportiva, sinó d'una peregrinació: «El silenci, l'oració i les celebracions litúrgiques marcaran el pas del nostre camí.» Per aquest motiu animen a tothom a posar-se en marxa. Per a informació i inscripcions: Marxa Teresiana, c/ Obispo Ruano, 1 - 37800 Alba de Tormes (Salamanca), tel. 923 300 454 i 923 301 081. (C.C.)

Cursos de regulació natural de la fertilitat per Internet

VALÈNCIA.— L'Institut Pontifici Joan Pau II oferirà a partir d'octubre dos cursos a distància per Internet de «Monitor en Mètodes Naturals de Reconeixement de la Fertilitat» i de «Monitor Universitari en Educació de la Sexualitat», en col·laboració amb l'Institut Valencià de Fertilitat, Sexualitat i Relacions Familiars (IVAF). La iniciativa va néixer de forma pionera a escala mundial l'any passat i va permetre l'obtenció del títol a un total de 50 alumnes a Espanya i Llatinoamèrica. Entre els titulats hi figuraven metges, diplomàtics, professors i missioners. Tots ells van estudiar continguts sobre mètodes de fertilitat, anatomia i fisiologia humana i mecanismes naturals per regular la fecunditat.

Els destinataris dels cursos, que tindran una durada semestral, podran utilitzar els coneixements adquirits principalment per a consultes especialitzades, grups d'ajuda, ensenyament i formació de nous monitors. Segons el coordinador dels cursos, José Pérez Adán, els titulats «podran no només contribuir a millorar la salut de la dona i el benestar de la família allà on treballin, sinó també afavorir una alternativa a les campanyes de difusió del preservatiu i a l'ús de substàncies químiques en el seu desenvolupament corporal».

En aquests cursos, per als que encara està obert el termini de matrícula (informació a www.agrupacionclinica.com/ivaf), cada alumne té assignat un tutor, amb el qual pot comunicar-se periòdicament mitjançant el correu electrònic per resoldre dubtes o plantejar qüestions. (AVAN)

CASA D'ESPIRITUALITAT

Vista general del monestir

Casa d'Espiritualitat

Enguany el Santuari del Miracle celebra el CENTENARI DEL MONESTIR (1901-2001). Són 100 anys al servei de l'Església a Catalunya. També celebrem els 20 anys (1981-2001) de la Casa d'Espiritualitat. Més de 30.000 persones han participat en les seves activitats.

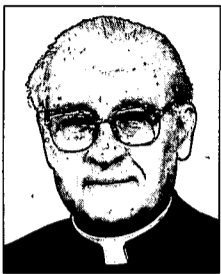
Per a matrimonis

RECÉS, CAP DE SETMANA.
Del 5 al 7 d'octubre.
Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

Veniu a passar un Cap de setmana de recés a la Casa d'Espiritualitat, en un ambient acollidor, unes instal·lacions i uns serveis adients -42 habitacions renovades, amb bany- que permeten una estada senzilla i agradable. Serà una experiència personal enriquidora.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:
CASA D'ESPIRITUALITAT
Tel: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Carta Dominical

No és amant qui no estima per sempre**Ricard M. Carles**

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L' amor que no ascendeix cau, talment com la flama que no crema vers el sol, ascendint, es crema cap avall per destruir; si l' amor no puja cap al cel cau a l' infern.

L' amor és tan fort que supera totes les penúries, però s' ha d' enriquir per mitjà del sacrifici i de l' oblit de si mateix. També en la història, les úniques causes o empreses que moren són aquelles per les quals els homes es neguen a morir o a sacrificar-se.

Fa segles, Eurípides —que no tenia fe— va dir que «no és amant qui no estima per sempre». Jesús recolzava aquest «per sempre» en la voluntat de Déu: «Allò que Déu ha unit que no ho separi l' home.»

Molts fets d' avui contradiuen aquesta afirmació. «Sí, fou la meua resposta anit. No, et dic avui. Els colors a la llum d' una espelma no són els mateixos que sota la llum del sol», ha escrit una poetessa. Thomas Moore, seguint la mateixa idea, va escriure: «Ai!, quina causa tan lleugera pot provocar la discòrdia entre els cors amants. Cors que el món havia temptat només en va i que el dolor només havia unit estretament, que havien resistit les onades tempestuoses, tanmateix són abatuts en una hora asolellada, com vaixells enfonsats en el mar, quan el cel era absolutament tranquil.»

Aquesta expressió em porta ara a la memòria uns versos de Lope de Vega que diuen: «*Pobre barquilla mía / entre peñascos rota / sin velas, desvelada / y entre las olas sola! ¿A dónde vas perdida? / ¿A dónde, di, te engolfas? / Que no hay deseos cuerdos para esperanzas locas.*» És tal vegada una esperança boja, i per tant un desig forassenyat, un amor per sempre?

El cor humà fou fet per Déu. I per això el cor cerca correctament l' infinit —el *per sempre*—, però s' equivo-ca si intenta que el seu company finit substitueixi l' infi-nit. És cert que, com diu sant Agustí, «els nostres cors foren fets per a Vós, Senyor, i només poden descansar en Vós.»

Quan els cònjuges se saben escollits per Déu per al mutu perfeccionament i santificació, el matrimoni es converteix en una vocació en la qual ha d' estar present Déu en totes les circumstàncies de l' amor. D' aquesta manera, el somni d' eterna felicitat dels promesos es converteix en realitat, no solament en ells sinó per mitjà d' ells; ara s' estimen no com ells varen somniar, sinó com Déu ho va somniar.

En l' amor cristià veritable, el marit i la muller s' uneixen a Déu a través del seu propi amor. Sense Déu, l' infinit se cerca en allò que és finit en el company, cosa que equival a voler recolzar un preciós capitell de marbre sobre la tija d' una rosa.

Perquè l' eternitat és en l' ànima i tot el materialis-me del món no podrà desarrelar-la; la tragèdia de les psicologies materialistes dels nostres dies és pretendre que una funció del cos satisfaci les aspiracions infinites de l' ànima. És com voler posar totes les paraules d' un llibre en la portada.

La necessitat de Déu no desapareix mai. Els qui neguen l' existència de l' aigua continuen assedegats, i els qui neguen Déu el segueixen desitjant en la seva ànsia d' aquesta bellesa, amor i pau que només Ell és.

Paraula i vida

Les arrels de la solidaritat**Lluís Martínez Sistach**

Arquebisbe de Tarragona i Primat

A vui hi ha una forta reacció davant la globalització. Possiblement perquè va creixent la separació entre Nord i Sud a escala internacional. En el fons hi ha la qüestió de la solidaritat d' uns pobles envers uns altres i d' uns grups humans respecte dels altres.

Generalment la paraula *solidaritat* la referim a la necessària vinculació fraterna entre tots els pobles i nacions. Però cal subratllar que la solidaritat s' ha de dur a terme també en les relacions entre les persones que conviuen en un mateix poble, ciutat, barri, parròquia, etc.

Joan Pau II ha dedicat una de les tres encíclics socials a la solidaritat, i l' ha proposada com a solució a molts problemes punyents que tenim en el nostre món. Ell ens diu que la solidaritat és una virtut humana i cristiana; per tant, una virtut que ha de tenir tota persona humana, creient o no creient.

La solidaritat és una virtut humana perquè té les seves arrels en la mateixa naturalesa de la persona humana: un ésser creat a imatge i semblança de Déu. El Papa afirma que «l' exercici de la solidaritat dintre de

cada societat és només vàlida quan els seus membres es reconeixen, els uns als altres, com a persones». Així, doncs, l' explotació, l' opressió i l' anul·lació dels altres com a persones queden exclosos d' una societat quan es considera l' altre com a persona i no pas com un objecte que es pot posseir i manipular fins a la degradació.

Tanmateix la solidaritat és encara més: és una virtut cristiana; té l' arrel en l' amor pel qual Déu s' ha fet solidari de tot home en Jesucrist. L' encarnació del Fill de Déu, el fet de fer-se home com nosaltres, és la irrupció de Déu en la història humana per estimar, per elevar la dignitat de la persona i per salvar tots els homes i totes les dones. Això apareix clarament en aquestes paraules de Jesús: «En la mesura que ho vau fer a un d' aquests germans tan petits, a mi m' ho féreu.»

Els cristians trobem en l' encarnació del Fill de Déu una forta invitació a l' amor. Cal saber descobrir Jesucrist en el rostre d' aquells amb els quals Ell mateix ha volgut identificar-se, que són, preferentment, els pobres. Per això, el proïsme no és solament un ésser humà amb els seus drets i la seva igualtat fonamental amb tothom, sinó que es converteix en la «imatge viva» de Déu Pare, rescatada per la sang de Jesucrist i posada sota l' acció permanent de l' Esperit Sant.

Els cristians trobem en l' encarnació del Fill de Déu una forta invitació a l' amor.

Aquest ric fonament que la fe dóna a la solidaritat ajuda a estimar el proïsme, encara que sigui enemic, amb el mateix amor amb què l' estima el Senyor, i per ell s' ha d' estar disposat al sacrifici, fins i tot extrem: «*Donar la vida pels germans.*»

La fe cristiana empeny a interpel·lar, amb esperit positiu, els responsables de la política i de l' economia, i demana que el procés de globalització sigui fortament governat per les raons del bé comú dels ciutadans del món sencer, en virtut de les irrenunciables exigències de la justícia i de la solidaritat.

opinió

Punt de vista

Enric Cases
Sacerdot i escriptor

El segle XX, segle breu

Hi ha gent que anomena segle breu el segle XX enfront del segle llarg que és el segle XIX. Aquesta apreciació va més enllà del número cent per comptar els segles, es basa en dues unitats que formen com una mena de cossos que tenen sentit propi.

El segle XIX es pot comptar des del 1789 amb la Revolució Francesa i acaba el 1914 en la Gran Guerra. És el segle de l'esplendor de la Il·lustració racionalista, o romàntica o tècnica, però totes en allunyament suau o abrupte de la cultura cristiana. El final del segle XIX mostra eufòria a Europa: hi ha moltíssims invents (tren, electricitat, telèfon, màquines per a tot, revolució industrial...) i una sensació de pau, es fan reunions constants per garantir-la; en un segle tan racional això era el més lògic. A

més, els reis estaven gairebé tots emparentats, un altre motiu per entendre's. Però, contra tot pronòstic va arribar l'absurda Gran Guerra, terrible, sagnant, cruel. El segle XX estarà marcat per aquesta guerra. La revolució bolxevic de grans conseqüències durant tot el segle i amb milions de morts en totes les seves fases. Després el crack de Wall Street. Després els nazis amb la seva llista de greuges, i té lloc la terrible Segona Guerra Mundial, i entren a l'escenari i amb força el Japó i els Estats Units. La Declaració dels Drets Humans el 1948 tan sols és una declaració d'intencions bondadosa, paper mullat, perquè hi continua havent moltes guerres i amb més armament, i la guerra freda... Fins al 1989 en què, contra la majoria dels pronòstics, cau el mur de Berlín i l'Imperi

El 9 de novembre del 1989, contra la majoria de pronòstics, va caure el mur de Berlín.

comunista. Comença una època nova. Acaba el segle breu en el qual els pobles més cultes de la terra cometien les atrocitats més horribles de la sagnant història humana.

La història pot servir per al començament del segle XXI. Hi ha eufòria tecnològica, i benestar en molts milions. Però hi ha

ombres, pot passar com al segle anterior en el qual els obrers i els pagesos van ser exclosos de la festa i no es va respectar la veritat. Ara és el Tercer Món en una globalització encara no definida, però que de moment es presenta poc compassiva. El pensament és tardoracionalista, veient els desastres del racionalisme i del materialisme, però sense força per plantar cara a un món allunyat de la veritat.

Cal la valentia d'optar per la veritat, i buscar-la, i per

l'amor, vivint-lo. Els cristians sabem que és difícil, però ens sobra esperança. Hem vist moltes coses en la història, i Crist no passa, Déu no perd batalles. Però cal voler i estimar la llibertat fruit de la veritat conquerida i de l'amor viscut, sense deixar-se vèncer pels afalacs burgesos o hedonistes que ens envolten.

Les solucions vindran de la densitat de sants suficients per omplir de llum un món en plena inversió de valors que cónrea, potser inconscientment, un altre desastre com el del 1914 o 1939. En la cultura, en la teologia, en l'art, en l'ampli ventall de totes les feines humanes, en la vida ordinària dels que no brillen als fòrums mundials. Sants a tots els nivells. Així es pot.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

«Quin nom poseu al vostre fill?»

Les entrevistes als personatges, en diaris i revistes, solen cridar-me l'atenció, cosa que no prejutja el meu assentiment a les afirmacions dels entrevistats. Gràcies a Déu solc distingir la validesa de les respostes a les preguntes del periodista. M'interessen, de vegades, coses nuclears i, en altres moments, realitats més secundàries. I, en altres ocasions, res. Perquè també hi ha persones que, per importants que semblin, no tenen res a dir.

Llegia, no fa gaire, l'entreviu a una escriptora que du el nom de Zoè. El periodista li pregunta què significa Zoè i la novel·lista li contesta que el mot, grec, significa vida. És que procedeix de Grècia? Ella ho nega. I, a propòsit de noms, explica que, a Cuba, s'imposen als infants noms molt curiosos. A dos bessons els posaren els noms de Sanyo i Samsonite. Algunes noies porten el d'Usnavi (d'US Navy, pels vaixells nord-americans). I explica el cas d'una senyora que va posar al seu fill el que llegí en la pàgina d'un almanac: «El santoral al dors» i, per tant, es va dir Santoral-al-dors.

Heus aquí una anècdota divertida. Tanmateix seria curiós fer un llistat dels noms que s'imposen als infants a l'hora del baptisme. Posar un nom a qui ve a la vida és una tasca bonica i, ensems, complicada. De vegades, deu ser fàcil i, d'altres, potser engendra alguna batalleta familiar. El cert, però, és que molts noms són elegits per les raons més

diverses. Ja se sap, àdhuc els noms vénen imposats per la moda o per raons del que sembla que sona bé gramaticalment. Vés a saber! Cada família —no hi ha dubte— fa el que considera oportú.

De totes maneres, escollir el nom per a algú és també una responsabilitat. Al cap i a la fi el nom és per a tota la vida i cal, per tant, que sigui escaient. Cal, semblantment, remarcar que els pares cristians han de mirar d'eleger-lo d'entre els noms que figuren al santoral o llistat dels sants.

El Catecisme de l'Església catòlica, en el número 2156, afirma: «El sagrament del Baptisme és donat "en nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant". En el Baptisme, el nom del Senyor santifica l'home, i el cristià rep el seu nom dintre l'Església. Aquest nom pot ser d'un sant, és a dir, d'un deixeble que ha viscut una vida de fidelitat exemplar al seu Senyor. El patronatge del sant ofereix un model de caritat i n'assegura la intercessió. El "nom de Baptisme" també pot expressar un misteri cristià o una virtut cristiana. "Els pares, els padrins i el rector han de procurar que no sigui imposat un nom aliè al sentit cristià", tal com s'indica en el Codi de Dret Canònic.»

Quan, a l'hora del Baptisme, el ministre pregunta: «Quin nom poseu al vostre fill?», la resposta ha d'haver estat preparada curosament i d'acord amb el tarannà de la comunitat cristiana.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Una altra vegada el mateix

Les dues emissores de les quals vaig parlar la setmana passada, TELEPACE i SAT2000, s'expressen en llengua italiana, però aquest fet, amb una mica de pràctica, no és un inconvenient greu, ja que aquest idioma, per a nosaltres, resulta de comprensió fàcil.

Abans de continuar vull advertir que el fet de referir-me a entitats estrangeres no vol dir que ignori les emissions del país, però observeu que es tracta de programes setmanals i, en aquests casos anomenats, són emissores que transmeten les 24 hores.

He de dir també que sóc una persona prou enfeinada com per no poder viure pendent d'aquestes emissions, tot i que siguin molt bones. Menys en el cas dels noticiaris, normalment enregistro els programes per veure'ls en el moment més oportú. Avui mateix he posat en funcionament un aparell connectat a la RAI que emetia *A sua immagine* un magazine amb continguts eclesials als quals segueix la missa i l'àngelus del Papa, per acabar amb comentaris d'aquest estil. A l'altre vídeo s'enregistrava la missa de Santa Maria del Mar amb motiu de la reunió de Sant Egidi. Mentrestant jo celebrava l'Eucaristia a la meua església parroquial. Quan pugui ja els veuré, i passaré els anuncis o tot el que no m'interessi.

Pel mateix satèl·lit emet K-TV una emissora catòlica austríaca. En el cas de l'arquebisbat de París l'emissió és a través d'ASTRA però, per a qui no li sigui possible, com és el meu cas, es pot connectar a través d'Internet (www.ktotv.com). Per aquest sistema, si us interessa, podeu unir-vos a la pregària quotidiana de l'Ofici Diví, amb una execució excel·lent.

Completo la meua informació diària amb el butlletí de notícies de zenit.org, a través d'Internet. Com els altres casos, de bon matí, per aprofitar la tarifa i el lleigeixo durant el dia, quan tinc temps:

Algú pot pensar: i per què tanta informació? Contesto senzillament: és un dels ingredients que tinc per viure feliç. Autoritats eclesiaístiques de prestigi assenyalen que una de les deficiències del clergat actual és la seva falta d'il·lusió, la seva manca d'entusiasme. No seré jo qui ho negui i encara vull dir que aquest desànim segurament influeix en el fet que la seva vida no estimuli el naixement de desitjos de total consagració a Déu. Si d'alguna cosa em sento satisfet, en la meua llarga vida de ministeri, és de les vocacions sacerdotals o religioses que ha suscitat Déu al voltant meu i que a aquesta crida la majoria hi han estat fidels i com jo són feliços. I és que per Jesús i la seva esposa estimada, la Santa Mare Església, hom està disposat feliçment a donar-ho tot. Però, com passa en qualsevol matrimoni, perquè la convivència sigui satisfactòria, els cònjuges s'han de conèixer. No dubto que Jesús sap qui sóc jo, però he de descobrir cada dia com és la meua dona i així estimar-la tant com pugui. He de reconèixer que per a la majoria d'organitzacions organitzades que pul·lulen al seu si, amb més o menys encert o desencert, no seria capaç de vessar cap gota de sang, tot i que aquestes paraules empipin alguns que, en el seu localisme, aconsegueixen convenciments, seguretats i fins i tot satisfaccions socials, però no felicitat.

Notes insignificants

Germà Adrià

Mancança de vocacions

Durant els meus viatges per Espanya durant l'estiu, he visitat molts presos. Però també he parlat i conviscut amb molts religiosos. Tots admirables. Tots homes de pregària i la majoria també homes d'acció apostòlica.

I he vist i constatat que realment tots, totes les congregacions religioses, vivim una mancança de vocacions desconcertant.

No goso dir «alarmant». Perquè davant de Déu no hi ha res alarmant. Busquem l'amor viscut en la pràctica amb els nostres germans, i l'amor es viu amb mil facetes diferents.

Però sí que m'ha sorprès certa resignació, que ratlla la indiferència, de molts religiosos davant del problema de la mancança de vocacions.

Sembla que alguns sostenen els últims centelleigs del seu institut o congregació. I que es resignen a morir, que mori la seva congregació.

És indiferència? És manca de fe? És descoratjament?

És covardia? És pesera per aprofundir en la problemàtica religiosa? És claudicació davant d'una realitat que sembla que pot prescindir de les institucions religioses?

Homes magnífics que van ser grans mestres, que van viure una espiritualitat profunda i veritable, sembla que es resignen al fet que l'orde desaparegui amb ells.

No creuen que el seu servei encara pot ser vital per al bé de molta gent? No pensen que el seu esperit s'ha de prolongar com ells han intentat prolongar l'esperit del seu fundador?

Alguns semblen conformats a la «mort». Encara que, com deia un teòleg alemany, algunes congregacions haurien de saber morir amb dignitat.

Amb tot, a mi no dic que em turmenti, però sí que em desperta certa coïssor espiritual.

Déu ja no vol utilitzar les congregacions religioses per donar vida a la seva Paraula i al seu Amor?

O és que les congregacions han deixat de servir Déu

com Ell espera?

Sí, tots els cristians poden ser sants i tots poden ser propagadors de l'amor, i no cal ser frare per viure'l intensament. Però, és que ja no hi haurà frares en un futur?

O és que els frares, tal com vivim la nostra vida religiosa, ja no tenim sentit en l'Església?

Tots veurem els nostres fundadors. Tots hem escrit cent vegades la vida del nostre fundador i hem enaltit la seva valentia davant de les circumstàncies del seu temps.

Ara, ja no hi ha nous fundadors per a noves institucions religioses adaptades al món d'avui, que gràcies a Déu ha canviat molt?

Moltes vegades em pregunto què faria el nostre fundador, per a mi el sant de La Salle, si avui fundés el nostre institut. Per a la seva època va ser un avançat, un revolucionari, un excèntric. Va cridar l'atenció per les seves iniciatives, pel seu esperit de lluita, pel seu inconformisme. Avui dia ens assemblem cada religiós al seu fundador? Es reconeix en nosaltres? Ens necessita Déu ancorats com estem molts en la vulgaritat religiosa? Que tomin els nostres fundadors.

SIGNES D'AVUI

Gescartera

Gescartera és un castell de cartes la caiguda del qual ha posat en evidència moltes irregularitats de tota mena i com, a vegades, els diners es mouen a gust sense cap control. La publicació d'una llista de víctimes, entre les quals hi ha institucions vinculades a l'Església, va provocar una sèrie de reaccions sorprenents. N'hi ha que van arribar a demanar la suspensió d'ajudes públiques a l'Església.

Aquesta agència de valors pot constituir una bomba de rellotgeria. Si esclata, pot arribar a esquitxar moltes persones que tenen responsabilitats per haver-se produït una cosa així sense preveure-la a temps. Si es controla, pot ser que les aritmètiques parlamentàries o els interessos de qualsevol mena redueixin el cas a un castell de focs artificials. La politització del cas tan sols pot complicar el que seria desitjable: una investigació judicial portada a terme amb rigor.

Si les institucions vinculades a l'Església haguessin fet cap estafa, si haguessin manipulat els seus fons a l'empara del diner negre, etc., se'ls hauria d'aplicar la llei amb justícia. Però els arguments no van per aquest camí. El punt de mira s'ha posat sobre els perjudicats i les víctimes. Qui donaria la culpa a un vianant que passa un pas zebra en verd i és atropellat per un cotxe que va a 120 km per hora? Un plantejament com aquest no té cap lògica. Les institucions religioses són un 13% del total dels estafats. Hi ha moltes persones o grups que han estat danyats en la seva butxaca i en la seva confiança. Tot això, es pot resumir com la culpabilització de les víctimes.

Les quantitats que s'han publicat no s'han de separar del destí i de les responsabilitats adjudicades per cada institució. Els que han assumit tasques empresarials, mitjançant la creació de llocs de treball, han de garantir amb fons el respecte als drets dels treballadors mitjançant la prevenció d'emergències. Moltes institucions d'Església tenen entre mans grans responsabilitats que no poden afrontar només de manera angelical. Un creient fa treballar amb intel·ligència els talents que té per al servei comú i les obres socials. Més que un error d'intel·ligència va ser un error de confiança. Es va creure en qui no mereixia presumptament la confiança que va rebre. I això es paga. Però, el client no és el responsable d'aplicar els criteris de control i de supervisió d'una agència de valors. Correspon a l'Estat vetllar perquè no hi hagi estafes i perquè no surti danyat el valor de la confiança en les relacions socials i econòmiques. La democràcia es basa justament en la confiança.

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Zoom

Eduard Brufau

L'excolònia portuguesa de Timor Oriental ha celebrat les primeres eleccions constituents de la seva història. El país, doncs, s'encamina cap a la pau i la normalitat democràtica; un progrés immillorable, ja que fa només dos anys encara estava envaït per Indonèsia i era víctima de matances indiscriminades. De tant en tant reconforta saber que almenys un dels molts conflictes armats del planeta ha quedat definitivament enterrat. Tant de bo servís de model per a altres indrets d'arreu del món immersos en la violència.

M. Àngels Papiol i Mora

Va morir a Barcelona el dia 9 d'agost del 2001 havent rebut els sants sagraments.

La missa que se celebrarà a l'església del Corpus Christi (Bailèn, 175) el dimarts 18 de setembre a 2/4 de 8 del vespre serà en sufragi de la seva ànima. Que al cel sigui.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

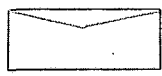
Tramitació d'enterraments

En cas de defunció, què s'ha de fer?

Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Que Déu nos en do

Llegint les poesies de Mn. Jacint Verdaguier, n'hi ha una referida a l'Eucaristia, que té una tornada que es va repetint:

*D'aquest pa tan bo
que Déu nos en do*

Aquesta estrofa m'ha portat a recordar els vespres a casa, a l'hora d'anar a dormir, quan després del «Bona nit» sempre hi afegíem «Que Déu nos do», i al matí «Bon dia que Déu nos no».

Quina gran invocació: «Que Déu nos do.» Tot és do de Déu. I el dia i la nit són regals, dons, del seu immens Amor, i seran bons si els vivim amb Ell, abandonats confiadament als seus braços...

I quan queia un tros de pa, o si de petits estàvem tips i en volíem deixar algun bocí..., sentíem les paraules: «És pa... que Déu n'hi do», com la tornada de la poesia de Mn. Cinto sobre l'Eucaristia:

*D'aquest pa tan bo
que Déu nos en do*

Tot és do... L'Eucaristia és el gran do, Déu mateix; però el dia, la nit, l'aliment... tot és do.

Val la pena pensar-hi... i agrair-ho. Donar gràcies a Déu pel do de cada instant...

Déu és qui ens ho dona tot.

NÚRIA VIÑOLAS I ESTEVA
Cornellà de Llobregat

□ Vida, dolor i creu

L'altre dia, mentre cuinava, com sempre escoltava una tertúlia de la ràdio on un senyor deia: «Si un s'ho passa malament aquí, no puc ni pensar en l'altra vida.» Això em va fer rumiar una altra cosa i és que Déu no es va fer home per treure el dolor del món, ni la misèria dels homes, sinó per ensenyar-nos a portar la creu, que tothom té, i d'aques-

ta manera guanyar-nos el cel i allà sí, ser feliços per sempre més.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

□ Exercicis espirituals: «turisme interior»

M'ha impressionat aquesta afirmació de *Catalunya Cristiana* del 2 d'agost del 2001 en la pàgina de «En primer pla» que afegeix que «l'estiu ofereix una ocasió immillorable per «bussejar» en les profunditats de l'ànima».

Certament és una gran veritat. Perquè moltes vegades coneixem tot el nostre exterior —tot el que passa aquí i allà— i desconeixem, completament, el nostre interior.

Deia un jove, fa ben poc, sortint d'uns dies de reflexió: «Tinc 22 anys, fins ara no m'havia conegut a mi mateix, fins ara, que en uns exercicis espirituals m'han convidat a entrar dintre meu i reflexionar i pregar. Ara m'he conegut. Creia que el nostre món solament era soroll; ara m'adono que el món és quelcom més i que jo sóc més important del que em creia.»

«Que us conegui a Vós i que em conegui a mi, perquè eternament gaudeixi de Vós», diu sant Agustí. I sant Ignasi de Loiola, patró dels sants exercicis, hi afegeix: «Els exercicis espirituals inviten l'exercitant a entrar dintre seu i trobar-se amb Déu, que ens espera, estimant-nos.» He tingut la gràcia de practicar

el mes d'exercicis a la Santa Cova de Manresa, predicats pel pare Josep Calveras s.j. de la companyia de Jesús. En dono gràcies al Senyor! M'han fet molt de bé. L'estratègia ignasiana és la millor per aconseguir la conversió i, fins i tot, la santificació de l'exercitant!

Voldria que aquesta «Carta al director» estimuli a practicar els exercicis; a practicar aquest turisme interior, a «bussejar» en les profunditats de la pròpia ànima. Com a fruit obtindreu aquesta alegria completa que ningú no pot robar, l'alegria de Jesús i Maria, que recapitulen totes les alegries. Com ens diu Pau VI, de santa memòria.

Invitats, doncs, a aquest «turisme interior», hi gaudireu.

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

□ Estimem la nostra llengua

Tot sovint, a la televisió o a la ràdio se sent dir, per exemple: *sanoleguer, sanhilari*, sense pronunciar la [t] amb què en català acaba el mot *sant*.

El mestre Pompeu Fabra a les seves *Converses filològiques*, al núm. 64, ens adverteix que quan el nom del sant comença en vocal: *a, e, i, o, u*, vagi o no precedida de la lletra *h*, el so de la [t] cal fer-lo sentir en la pronunciació.

Així, direm: *santantoni, santadrià, santarseni, santenric, santegidi, santesteve, santeusebi, sanhilari, santisdre, santot, santonofre, santoleguer, santubald, santug, santurbà*, etc.

ENRIC DORDAL, s.p.
Sabadell

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ El bitllet fals

La Lluïsa va empal·lidir mentre el seu estómac s'engongia. Davant seu, la venedora del mercat que la mirava fixament amb un bitllet de dues mil pessetes a la mà li repetia: «Aquest bitllet és fals.» La venedora, en veure els símptomes evidents de la innocència de la Lluïsa, va dulcificar la mirada i li va suggerir: «Si vostè el porta al banc, li posaran el segell de fals. I, per què ha de pagar-ho vostè? Jo li aconsello que així com a vostè l'han enganyada, miri de passar-lò a una altra persona.» Era clar que això és el que havia de fer, però a la Lluïsa l'havien educada per a la convivència amb els seus semblants. Li havien inculcat valors com l'honradesa, la sinceritat, li havien dit: «No vulguis per als altres el que

no vulguis per a tu»... i va pensar: «Si jo, sabent-ho, passo aquest bitllet a una altra persona, en què em diferencio del rof que me'l va donar?» I amb tristesa, perquè la seva pensió no és gaire folgada, va trencar el bitllet en trossets petits.

Crec que aquesta petita anècdota, rigorosament certa, pot servir per fer considerar als educadors i pares quina classe de societat volen per als seus fills, perquè la cultura d'una societat és la dels seus individus. Si volem una societat en què predominin els valors de la convivència, hem d'inculcar aquests valors als nostres fills... encara que de vegades sembli que som els perdedors.

ANTONIO MARTÍNEZ ZURIAGA
Sant Fost. Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Transfusions de sang

—En el primer concili celebrat a Jerusalem trobem les recomanacions següents: «Abstingueu-vos d'allò sacrificat als ídols i de la sang...» Quina vigència té això avui? Per què hi ha grups religiosos que insisteixen tant en la prohibició de les transfusions de sang?

—M'alegra veure que aquesta pregunta m'arriba de Mèxic, per via Internet. Hi ha grups pseudoreligiosos i sectaris que es caracteritzen per una lectura fonamentalista de la Bíblia, i prescindeixen de qualsevol estudi exegetíc seriós. Tot text històric religiós ha de ser comprès en el seu context. Un text fora de context és un pretext. La gran qüestió que es debat en el concili de Jerusalem és si Crist és suficient per a la salvació o cal ser jueu per ser cristià. És la gran batalla de la missió dels gentils. La resposta del concili és que els pagans que es facin cristians no han de circumcidar-se ni ingressar a la religió jueva. Simplement han d'observar unes normes per evitar l'escàndol amb aquells cristians procedents del judaisme (diríem per una actitud de respecte).

En l'antiga aliança hi ha normes divines insuperables (els deu manaments) i normes culturals ocasionals (per exemple, abstenir-se de menjar sang, permetre la poligàmia, la lapidació dels adúlter...). Moltes de les normes culturals es van superant en estadi superiors (com la llei del talió). Jesucrist declara a l'evangeli que tots els aliments són purs i que el que contamina l'home procedeix del seu interior, del seu cor. A més, dona potestat plena a Pere i els seus apòstols per establir la nova llei que Ell ha promulgat. Algunes exhortacions pràctiques del concili de Jerusalem són fàcilment comprensibles. Per exemple, la prohibició de carn sacrificada als ídols es comprèn perquè en la mentalitat d'aleshores menjar aquella carn suposava entrar en comunió amb la falsa divinitat (i amb les situacions socials injustes que se'n derivaven).

Pel que fa a la prohibició de la sang (de ser menjada), al·ludia a la mentalitat que la considerava com a seu de la vida i pertanyent a Déu, cosa que no té res a veure, per exemple, amb les modernes transfusions de sang que aleshores eren inimaginables. A més, si Crist dona la seva sang (la seva vida) per nosaltres, no la donarem nosaltres pels nostres germans? *Distingue tempora et concordabis iura* («Situeu els esdeveniments en el context històric corresponent i en comprendreu el significat»). Una lectura atenta de les cartes de sant Pau us ajudarà a comprendre-ho.

Il·luminats per l'Esperit Sant hem de rellegir les Escriptures a la llum de Crist i procurar actualitzar-ne el contingut en les nostres circumstàncies històriques. Així, per exemple, des de la ciència mèdica moderna —que és un do de Déu— podem dir que la donació de sang per salvar vides està totalment d'acord amb la nova llei de l'amor de Crist i, en canvi, aferrar-se a una norma caduca transitòria va contra la voluntat de Déu. La llei mosaica manava apedregar a mort les adúlteres, en canvi Crist els ofereix la seva misericòrdia i perdó i un camí de conversió.

Els que mantenen normes com la prohibició de transfusions s'assemblen a aquests bàrbar talibans que horroritzen el món amb les seves atrocitats i embruten el nom sagrat de Déu. Quant a la prohibició de la carn sacrificada als ídols crec que és una norma que podria tenir una actualització profitosa. Avui els veritables ídols —els de sempre— són els diners, el poder i el plaer a costa de tot i de tots. Abstenir-se de la carn sacrificada (tantes vides humanes sotmeses a extorsions i injustícies) podria traduir-se a abstenir-se de participar en aquelles situacions i complicitats que produeixen tantes víctimes. Qui tingui orelles, que escolti.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@idgrup.iberinet.com - www.balmesiana.org
- Catalunya Cristiana,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 4t - 08014 Barcelona,
fax 934 092 820. Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

SETEMBRE

16. Diumenge

XXIV de durant l'any. Verd. Lectures: Èxode 32,7-11.13-14 / Salm 50 / 1 Timoteu 1,12-17 / Lluç 15,1-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Geminià, Rogeli i Servideu, mrs.; Abundanci, diaca, mr. Santes, Eufèmia, vg. mr.; Llúcia, matr. mr.; Edita, princesa. Beata Imelda, vg.

Festa Major: a Avinyó, Aiguaviva de Gironès, Begur, Campdevàrol, Cruïlles, Fogars de la Selva, Franqueses del Vallès, Montoliu de Segarra, Montornès del Vallès, Osor, Pinós, Puigverd d'Agramunt, Riudarenes, Riudaura, Sant Feliu de Codines, Sant Ferriol, Sant Julià de Vilatorrada, Sant Mateu de Bages, Sant Pere Sallavinera i Tiana.

17. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 1 Timoteu 2,1-8 / Salm 27 / Lluç 7,1-10. Si es vol: Sant Robert Bel-larmino (MLI) Blanc. VIC: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: La Impressió de les Llagues de Sant Francesc. Sants, Lambert, b. mr.; Pere d'Arbués, mr.; Flocelo, nen mr. Santes, Hildegarda, vg.; Ariadna i Agatocila, mr.; Colúmba (Coloma), vg. mr.

18. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 1 Timoteu 3,1-13 / Salm 100 / Lluç 7,11-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep de Cupertino, franc.; Metodi, b. mr.; Ferriol, mr. Santes, Irene i Sofia, mr.

19. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Timoteu 3,14-16 / Salm 110 / Lluç 7,31-35. Si es vol: Sant Gener (MLI) Vermell. BARCELONA: Santa Maria de Cervelló (MO) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eutiqui, Acuci i Nil, mrs. Santes Pomposa i Susanna, vgs. mrs. i Constància, mr.

20. Dijous

Sant Andreu Kim Teagon i Sant Pau Chong (MO). Vermell. Lectures: 1 Timoteu 4,14-16 / Salm 110 / Lluç 7,36-50

ALTRES CELEBRACIONS: Prisc, mr.; Eustaqui, gral. romà, la seva esposa Teopista, i els seus fills Agapit i Teopist, mrs.; Santes, Fausta, vg. mr.; Felipa, mr.; Càndida. vg. mr.

21. Divendres

Sant Mateu, apòstol i evangelista (F) Vermell. Lectures: Efesis 4,1-7.11-13 / Salm 18 / Mateu 9,9-13. GIRONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jonàs, prof.; Meleci, b.; Pàmfil, mr.; Santa Ifigènia, vg.

Festa Major: a Esplugues de Llobregat, Vall-llobrega i Vallirana.

22. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 1 Timoteu 6,13-16 / Salm 99 / Lluç 8,4-15. GIRONA: Sant Mateu, ap. i evang. (F) Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici i comps. mrs.; Fèlix IV, p.; Santí, b.; Santes, Digna, Emèrita i Iraides, vgs. mrs.; Salaberga, ab.

Festa Major: a Espot, Llanars i Sant Mori.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIV del
temps de durant l'any

Lectura primera

Ex 32,7-11.13-14

*El Senyor es desdigué del mal que havia
amenajat de fer al seu poble*

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte."» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre."»

Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenajat de fer al seu poble.

Salm responsorial

50

Compadieu-vos de mi, Déu meu,
vós que estimeu tant;
vós que sou tan bo,
esborreu les meves faltes;
renteu-me ben bé de les culpes,
purifiqueu-me dels pecats.

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Déu meu, creu en mi un cor ben pur,
feu renéixer en mi un esperit ferm.
No em llenceu de la vostra presència,
ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor,

i proclamaré la vostra lloança.

La víctima que ofereixo és un cor penedit;
un esperit que es penedeix,
vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

Lectura segona

1Tm 1,12-17

Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu:

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi perquè, quan encara no tenia fe, no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna.

Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

Al-leluia

2Co 5,19

*Al-leluia! Al-leluia! Déu, en Crist, ha reconciliat
el món amb ell mateix, i a nosaltres ens
confia el missatge de la reconciliació. Al-leluia!*

Evangelí

Lc 15,1-32

*Al cel hi haurà alegria per un sol pecador
convertit*

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç:

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.

I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, no encendria el llum, i escombraria la casa, i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

Després de l'experiència de Sant'Egidio

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Tot just els primers dies de setembre d'enguany hem viscut a Barcelona l'experiència de les jornades de pregària i diàleg per la pau, que, des del 1987 organitza cada any la Comunitat de Sant'Egidio (sant Gil), originària de Roma Trastevere. L'origen d'aquesta iniciativa —com és sabut— fou la Jornada de Pregària per la Pau convocada pel papa Joan Pau II, a Assís l'any 1986, a la qual ell va convidar representants de les diverses confessions cristianes i de les diverses religions del món. Aquest origen ha configurat fortament les jornades convocades per la Comunitat de Sant'Egidio, que han mantingut el caràcter interreligiós com un dels seus components fonamentals.

Actualment, estem ja una mica acostumats a veure cada any la ressenya d'aquest esdeveniment. Segurament que, entre els participants, s'ha format ja un nucli bàsic, cristians i no cristians que comparteixen clarament l'orientació donada, i que troben cada any en aquesta ocasió l'oportunitat d'enfortir els seus

ideals. Aquesta amistat és, sens dubte, una font de recursos per contactes importants en els moments en què el treball per la pau pot desenvolupar-se en iniciatives concretes. Així ha estat fins ara, i així serà segurament en endavant, si Déu vol.

Diàleg interreligiós

El tema de la pau és un tema fàcil per al diàleg entre persones d'orientació religiosa diversa, i àdhuc amb persones que no es consideren religioses. La pau és un bé que pràcticament tothom desitja, encara que les formes d'arribar-hi no són per a tothom les mateixes, i —ahora— el sentit mateix de la pau no acaba de coincidir plenament entre tots els qui en parlen. Per això precisament és bo fer-ne diàleg, puix el diàleg només es pot fer sobre la base d'una plataforma comuna, que seria en aquest cas el desig de la pau. Aquest plantejament està insinuat ja en les paraules de Jesús ben conegudes: «Us deixo la pau, us dono la meua pau, la que el món no dona...»

El càntic de Judit fa una afirmació vigorosa: «El Senyor és el Déu que destrueix les guerres» (Judit 16,2). Podríem dir que és a partir d'aquesta convicció que els homes religiosos podem parlar junts de la pau. Altrament, com tenir un fonament comú? La realitat, històrica i actual, s'imposa, però, durament: quantes persones que es consideren religioses, i àdhuc cristianes, s'han enfrontat i continuen enfrontant-se a guerres cruels... S'han oblidat de Déu?

L'originalitat de la pregària

Des de la jornada d'Assís de l'any 1986, s'ha fet una curiosa distinció entre el temps de diàleg i de proclamació d'intencions, en el qual tots els homes religiosos participen junts, i el temps de la pregària, en el qual cada grup religiós prega d'acord amb la seva pròpia concepció i tradició religiosa, o simplement —com és el cas dels budistes— dedica un temps a la meditació. Així s'ha fet també enguany a Barcelona, deixant clar

que el diàleg interreligiós no es confon amb la pregària interreligiosa. Els homes podem parlar entre nosaltres, perquè tots som iguals, encara que tinguem plantejaments diversos; però quan es tracta de parlar amb Déu no tots ho fem de la mateixa manera: la pregària és l'expressió de la nostra fe, no simplement un acte religiós de caràcter general.

En l'experiència de Sant'Egidio, com en la d'Assís, hi ha, d'altra banda, una forta lliçó ecumènica: els cristians podem pregar junts perquè tots creiem que Jesús és el nostre Senyor i Salvador, i per Ell ens adreçem al Pare en l'Esperit Sant. No preguem junts amb els musulmans, per exemple, però sí amb els protestants i, no cal dir-ho, amb les Esglésies germanes de l'Ortodòxia.

Aquesta experiència de distinció entre diàleg i pregària, i de comunió de fe cristiana fonamental amb els germans batejats, em sembla un dels fruits més importants que nosaltres, aquí, podem recollir de les jornades celebrades a Barcelona.

petites
homilies

La vera imatge de Déu

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La història de la humanitat és la de la imatge de Déu. El món és un gran taller d'icones. Tothom intenta l'aventura de fer-se la seva imatge de Déu. De fet, la vida humana s'escola en l'esforç de modelar la imatge de Déu al llarg i ample dels dies de cadascú. És la resposta a l'acció de Déu que crea la humanitat a imatge i semblança d'ell. Adam n'és el prototipus. Adam-Eva: la humanitat. Imatge del Creador. A partir d'aquí es posa en marxa el taller. I comença a rondar-nos la temptació de millorar el model. El pecat dels orígens —i el de tots els temps— consisteix precisament en això: deixar-se prendre per la il·lusió vana d'esmenar el projecte de Déu. El primer fruit del pecat serà una humanitat esqueixada. Per això no és possible la convivència Déu-humanitat en el paradís del Creador. El segon fruit serà una humanitat morta. La mort de la violència fraticida. Abel mort és el producte punyent de l'esbojarrada pruija d'intentar fer una imatge de Déu a la mesura de l'home. La cosa estava engegada. Ningú no podia parar-ne la marxa. I la humanitat continua intentant una i altra vegada representar Déu al seu aire i amb tota mena de materials. *Vés, baixà a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que havies fet pujar d'Egipte... S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: Poble d'Israel, aquí tens els teus déus.* Hi ha qui intenta representar Déu amb l'or. El diner. O amb el poder. O amb la violència. O amb el plaer. O amb el progrés il·limitat i insolidari. Fins i tot hi ha qui intenta representar-lo amb allò que anomenem el sagrat. Imatges falses de

«Moisés», de Gustau Doré.

Déu. Imatges, tanmateix. Que arrosseguen gent al seu culte. Que fan víctimes. Camins desviats. Que menen al absurd i al buit més horrorós. Afortunadament Déu resta sempre sent el Tot-altre. Per això continua oferint-nos tossudament —amorosament— la seva vera imatge.

On és aqueta vera icona divina? Tornem als orígens. La imatge de Déu és la humanitat. L'home i la dona de tots els temps, de qualsevol lloc. Que el pecat ha desfigurats, certament. Ha profanat. Però, així i tot, segueix essent imatge de Déu. Convé que no ho oblidem mai, això. *Senyor, perquè s'encén el vostre enuig contra el vostre poble...? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents.* I Déu reconeix la seva obra ni que sigui sota els estralls de la desfiguració del pecat. Per això la història de la salvació avança. Fins a arribar a Jesús, que és imatge del Déu invisible. *Déu en Crist, reconciliava el món amb ell mateix.* Així demostrava la força i tota la grandesa de la seva paciència. Del seu amor. Que feia triomfar del tot el projecte diví d'humanitat. L'únic projecte vàlid. La vera imatge de Déu. Completa. Definitiva. Ara la humanitat ja sap quin és el model a reproduir en cadascú i en la col·lectivitat. Jesucrist. *Aquest home que acull els pecadors i menja amb ells.* Ell és el qui ens ofereix els trets característics de Déu. Perquè Déu és com el pastor bo i sol·lícit, com la dona que cerca la moneda perduda... I sobretot com el pare misericordiós del pròdig... i del seu germà tan torbadorament mesurat. *Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors.* Icona de Déu. *I a nosaltres ens ha recomanat que portéssim el missatge de la reconciliació.* Esdevinguem així veritables imatges de Crist.

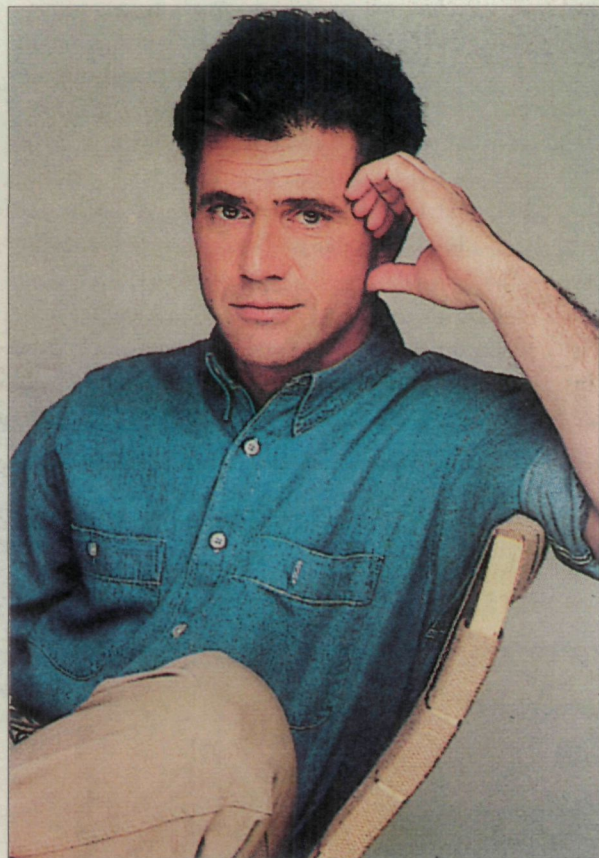
El conegut actor va trobar Déu en un període molt difícil de la seva vida

Mel Gibson: història d'una conversió

Aquesta història va començar fa més de trenta anys. És la història desconeguda d'un jove ben plantat amb talent i il·lusions que es va trobar amb Déu en el moment més dur de la seva vida. Avui brilla a Hollywood i és conegut per confessar-se catòlic i pro-vida. Aquest personatge va revelar el seu testimoni fa un quant temps i malgrat la fama mundial que ostenta, ben poques publicacions —incloent-hi revistes d'espectacles acostumades a revelar tots els detalls íntims de la vida dels artistes— es van atrevir a publicar-ho.

La seva família va emigrar a Austràlia des de Nova York, quan al seu pare, un catòlic d'ascendència irlandesa, se li va presentar una oportunitat per prosperar professionalment i va decidir viatjar amb la seva esposa i els seus onze fills a Sidney. Va estudiar en un col·legi catòlic i sempre va mostrar grans qualitats per actuar, però no es decidia a introduir-se al món de l'espectacle. En finalitzar l'escola i molt jove encara, va obtenir una feina als embarcadors locals, ubicats en una de les zones més perilloses de la ciutat.

Una tarda, quan tornava a casa seva, va ser abordat per cinc delinqüents amb la intenció d'assaltar-lo. En oposar resistència, els lladres el van colpejar salvatgement al cap i al cos amb botes pesades i manyoples d'acer, i el van deixar al llindar de la mort. Uns policies el van trobar estès al camí i van pensar que era mort. Van cridar la camioneta de la morgue per traslladar el seu cos, però en el trajecte un dels policies va poder sentir que respirava roncament i

El seu carisma com a actor és indiscutible.

«Mel Gibson es confessa catòlic practicant, promou la causa pro-vida i es preocupa pel contingut moral de les seves pel·lícules»

immediatament el van traslladar a un hospital.

A l'hospital els metges van trobar un quadre terrible. El jove no tenia rostre. Els ulls li havien estat colpejats terriblement; el crani, les cames i els braços estaven fracturats; el nas li penjava de la cara; havia perdut les dents i els ossos de la mandíbula

estaven separats de l'estructura del crani. Encara que va salvar la vida, va passar un any a l'hospital i quan va ser donat d'alta, tot i estar curat, la seva aparença produïa rebuig entre els qui el veien. Ja no era el jove ben plantat que somniava ser actor.

No podia trobar feina. Era rebutjat per la seva aparença i fins i tot rebia burles dels possibles amos que l'«animaven» a unir-se a un circ amb el nom de «l'home sense cara». La gent li donava l'esquena, només trobava consol en la família i va arribar a tenir pensaments suïcides. Va viure així durant cinc anys.

Una promesa que va canviar-li la vida

Un dia va passar davant d'una església i va entrar-

hi per resar. Un sacerdot va sentir les seves lamentacions i se li va acostar per conversar; va quedar tan fortament impressionat pel testimoni del jove que li va prometre ajudar-lo perquè recuperés el rostre i la seva vida, a canvi d'una promesa: que fos un catòlic exemplar i confiés que la pietat de Déu l'alliberaria de la seva tristesa.

Des d'aquell dia, el jove va assistir diàriament als serveis religiosos per agrair a Déu que li hagués salvat la vida, demanant-li pau i gràcia per ser la millor persona possible davant dels seus ulls. A través de contactes personals, el sacerdot va aconseguir els serveis del millor cirurgià plàstic d'Austràlia, que es va oferir per operar el jove sense cap cost. El metge es va commoure davant del jove per la seva actitud de veure la vida amb alegria i esperança a pesar de l'experiència que havia patit. La cirurgia va ser tot un èxit; també se li va realitzar un treball impecable de reconstrucció dental.

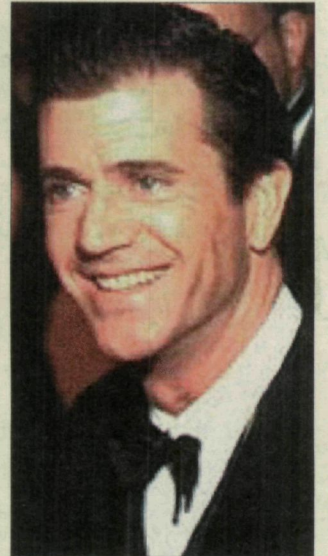
UNA CARRERA PLENA D'ÈXITS

Encara que els seus somnis d'actuar seguien adormits, la seva germana, que va intuir en ell un talent innat, va enviar una sol·licitud a nom seu i sense el seu consentiment a l'Institut Nacional d'Art Dramàtic de Sydney, on el jove va ser acceptat després d'una audició en la qual va mostrar totes les qualitats. Així va començar la seva carrera artística i avui el seu nom és conegut en tot el món pels seus premis i pel·lícules d'èxit. Ell és Mel Gibson.

Per a ningú és un secret que Gibson, de 45 anys, es confessa catòlic practicant, promou la causa pro-vida i es preocupa pel contingut moral de les seves pel·lícules. La família és essencial en la seva vida. Fa vint anys que està casat i té set fills. La seva filla gran ha mostrat certa inclinació per la vida religiosa. Segons ell mateix afirma, l'èxit impressionant que ha aconseguit en la seva carrera només ha estat possible per la gràcia de Déu i l'amor de les persones que es van preocupar per ell. (ACI)

Gibson sempre ha agraït a Déu que li salvés la vida.

Mel Gibson.

FILMOGRAFIA

- 1977: *Summer City*.
- 1978: *Mad Max* («Mad Max, salvajes de autopista»).
Tim.
- 1980: *Attasck Force Z*.
- 1981: *Gallipoli*.
Mad Max II («Mad Max II, el guerrero de la carretera»).
- 1982: *The Year of Living Dangerously* («El año que vivimos peligrosamente»).
- 1984: *The Bounty* («Motín a bordo»);
The River («Cuando el río crece»);
Mrs. Soffel («Mrs. Soffel, una historia verdadera»).
- 1985: *Mad Max Beyond Thunderdome* («Mad Max más allá de la cúpula del trueno»).
- 1987: *Lethal Weapon* («Arma letal»).
- 1988: *Tequila Sunrise* («Conexión Tequila»).
- 1989: *Lethal Weapon 2* («Arma letal 2»).
- 1990: *Bird on a Wire* («Dos pájaros a tiro»);
Air America.
Hamlet («Hamlet, el honor de la venganza»).
- 1992: *Lethal Weapon 3* («Arma letal 3»);
Forever Young («Eternamente joven»).
- 1993: *Earth and the American Dream*.
The Man without a Face («El hombre sin rostro»).
- 1994: *Maverick*.
- 1995: *Braveheart*.
- 1996: *Ransom* («Rescate»).
- 1997: *Fathers' Day*.
Conspiracy Theory.
- 1998: *Lethal Weapon 4* («Arma Letal 4»).
- 1999: *Payback*.
- 2000: *Benjamin Martin Million Dollar Hotel*.
The Patriot («El patriota»);
What Women Want («¿En qué piensan las mujeres?»).

El 1995 Mel Gibson va obtenir l'Oscar al millor director per «Braveheart»

L'afany de superació d'un triomfador

Mel Gibson va néixer a Peekskill (EUA) el 3 de gener del 1956. Va ser batejat amb el nom de Mell Columcille Gerard Gibson. És el sisè d'onze germans. Als dotze anys ell i la seva família van emigrar a Austràlia. Allà va estudiar art dramàtic i ben aviat va pujar als escenaris. Quan es va graduar ja havia aparegut en diversos programes de televisió.

El salt a la gran pantalla el va fer l'any 1979 amb un paper protagonista a *Mad Max*. El mateix any va aparèixer a *Tim*, una pel·lícula per la qual va guanyar el premi al millor actor de l'Institut Cinematogràfic Australià. Dos anys després va obtenir el mateix guardó per *Gallipoli*. Posteriorment es va traslladar als Estats Units, on s'ha convertit en una gran estrella internacional.

UN ACTOR MOLT VERSÀTIL

Ha actuat fins al moment en unes trenta pel·lícules. Gibson ha donat vida a personatges molt diferents en drames, westerns, comèdies i thrillers. Des de *Mad Max*, el solitari guerrer que s'enfronta a uns salvatges motoritzats que sembren el terror i la mort arreu, fins a Hamlet, el dubita-

Imatge de «Braveheart».

tiu príncep danès de la mítica tragèdia de Shakespeare, passant per l'heroi revolucionari William Wallace a *Braveheart* o el reporter australià que, enviat especial a Indonèsia durant la insurrecció militar de 1965, viu la seva gran oportunitat professional a *El año que vivimos peligrosamente*. Molt populars són també les seves interpretacions com el policia d'*Arma letal*, l'estafador de *Maverick*, el publicista masculista de *¿En qué piensan las mujeres?*, l'agricultor que passa per serioses dificultats econòmiques a *Cuando el río crece* o el pare que lluita per salvar el seu fill se-

grestat a *Rescate*. Ha compartit cartell amb estrelles de la talla de Jodie Foster, Julia Roberts, Sissy Spacek, Glenn Close, Helena Bonham-Carter, Helen Hunt, Tina Turner, Sigourney Weaver, Linda Hunt o Michelle Pfeiffer.

Mel Gibson es troba, juntament amb Tom Cruise i Julia Roberts, en una posició privilegiada dins la indústria cinematogràfica nord-americana. Actualment

és un dels actors més ben pagats. L'any passat Gibson es va embutxacar 25 milions de dòlars (5.000 milions de pessetes) per ser *El patriota*. D'altra banda, tant Cruise com Roberts van cobrar 20 milions de dòlars (4.000 milions de pessetes) cada un per actuar, respectivament, a *Misión: Imposible 2* i *Erin Brockovich*.

«El 1993 Gibson va debutar en la direcció amb un film intimista titulat "El hombre sin rostro", inspirat parcialment en la seva biografia»

DARRERE LA CÀMERA

El 1993 Mel Gibson va debutar en la direcció amb un film intimista titulat *El hombre sin rostro*, inspirat parcialment en la seva biografia i que va produir per a la seva companyia Icon. Encarna aquí un professor amb la cara desfigurada —Gibson va idear el seu maquillatge per al paper— a causa d'un accident de cotxe que ajuda a Chuck, un nen (interpretat per Nick Stahl) amb problemes psicològics i acadèmics. Es tracta d'una *opera prima* desbordant de sensibilitat i intensitat dramàtica. Encara que els resultats comercials van ser força discrets, les excel·lents crítiques el van animar a intentar-ho un altre cop, aquesta vegada amb una història molt més espectacular.

Braveheart narra una història èpica medieval situada al segle XIII a Escòcia. Està basada en la llegendària història de

William Wallace (Mel Gibson), un muntanyès escocès que arrossega el seu clan a lluitar contra la tirania anglesa personificada en la figura del rei Eduard I (Patrick McGoohan). Després del brutal assassinat de la seva jove esposa (Catherine McCormack) pels ocupants anglesos, Wallace només busca venjança. Afamats i en inferior nombre, Wallace lidera els patriotes escocesos i aconsegueix organitzar un exèrcit de guerrillers assedegats de lliber-

«Maverick».

tat i aconsegueix recuperar així l'esperit que convertiria Escòcia lliure per sempre.

El 1995 *Braveheart* va obtenir cinc Oscars de l'Acadèmia de les Arts i Ciències Cinematogràfiques de Hollywood. Mel Gibson va aconseguir l'estatueta al millor director. Les altres estatuetses van anar a parar a la pel·lícula, la fotografia, el maquillatge i els efectes de so. No era la primera vegada que Hollywood premiava un actor per la seva feina com a realitzador. Anteriorment ja havien obtingut aquesta recompensa Robert Redford per *Gente corriente* (1980), Warren Beatty per *Rojos* (1981), Kevin Costner per *Bailando con lobos* (1990) o Clint Eastwood per *Sin perdón* (1992).

Gràcies a *Braveheart*, Gibson va rebre els millors elogis de tota la seva carrera, especialment per les seves qualitats com a director, alhora que es consolidava com un dels homes més influents de la poderosa maquinària fílmica nord-americana. En aquesta gran superproducció de recreació històrica de gairebé tres hores de durada destaca l'espectacularitat de les escenes de masses i una brillant posada en escena. (M.A.C.)

L'actor, caracteritzat com a William Wallace a «Braveheart».

Tarragona

diòcesis

Bonastre celebra la festa de la beata M. Teresa Calaf i Miracle

■ La beata va néixer el 18 de desembre del 1871 en el si d'una família de pagesos

BONASTRE.— El 22 de setembre proper, a les set de la tarda, tindrà lloc a la població tarragonina de Bonastre la celebració de l'Eucaristia i la benedicció del record de la germana M. Teresa Calaf i Miracle, col·locat a la capella del Santíssim. Uns dies abans, el 9 de setembre i amb el casal parroquial com a escenari, va tenir lloc una conferència «Si el gra de blat no mor...» a càrrec de la germana M. Antònia Gilibets.

Quan es va començar a parlar de la beatificació de Maria Teresa aquesta era poc coneguda a Bonastre, ja que ella va viure durant molt poc temps en aquesta població. Tot i així, sí que s'han trobat les partides de baptisme i de naixement. Però, el poc que en sabem és el més important, el seu testimoni de fe.

M. Teresa era germana carmelita de la Caritat, vedruna, de la Comunitat de la Puríssima de Cullera (València). Al convent, que acollia nens orfes, hi feia diver-

ses feines. Per exemple, durant els anys en què va tenir cura del vestuari d'aquests nens, l'anomenaven *padrineta*, com a prova del seu afecte. Tot i la seva poca salut sempre participava en els actes comunitaris. Tothom qui la coneixia diu que el seu caràcter era angelical. Va viure el dolor de la seva malaltia com a participació en la creu de Jesús. Aquest fet vol dir que va acceptar la seva malaltia com una participa-

Imatge de la parròquia de Santa Maria Magdalena de Bonastre.

ció de la missió evangelitzadora de la comunitat. Vivia amb senzillesa la voluntat de Déu, tota la seva vida era del Senyor.

Quan va esclatar la guerra, el juliol del 1936, el comitè va confiscar el col·legi, però va deixar que les monges, «vigilades», continuessin la seva tasca. El germà de M. Teresa se la volia endur per salvar-la, però ella no va voler deixar la comunitat, i va dir al seu germà: «El que sigui d'una, serà de totes.» El 19 d'agost del 1936, va ser assassinada amb vuit germanes de la seva comunitat, a la platja del

Saler, a prop de València. L'11 de març del 2001 va ser beatificada a la plaça de Sant Pere de Roma, juntament amb 232 màrtirs més. Per a Bonastre, M. Teresa Calaf és un testimoni de fe en Jesucrist que mou i anima a viure l'Evangeli i a estimar l'Església, amb fermesa i fidelitat, amb el goig de l'esperança. Per això, el 22 de setembre se celebra la festa de la beata M. Teresa Calaf i Miracle. Aquesta festivitat es converteix en una pregària i en una acció de gràcies a Déu que ha volgut donar un testimoni al poble de Bonastre. (C.C.)

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Seminari Salesià Martí-Codolar

Salesians

Av. Vidal i Barraquer, 1 — 08035 Barcelona Tel.: 934 291 802 —
Fax: 934 208 817 A/e: adm.codolar@sdbbcn.com

El 1946 la família Martí-Codolar, entusiasmada pel carisma de sant Joan Bosco, va donar la seva finca de Barcelona (coneguda com a Granja Vella) als religiosos salesians perquè hi creessin un seminari d'on sortissin molts missioners. Al llarg de tots aquests anys, al voltant del seminari, s'ha desenvolupat tota l'obra social salesiana. «Aquest indret, doncs, emana una mística conventual monàstica», tal com ha destacat el P. Ramón Alberdi, coautor de *Martí-Codolar. Una obra social de la burgesia*.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIUSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

L'Institut Sant Fructuós imparteix el primer màster d'Història de les Religions

TARRAGONA.— Aquesta és una iniciativa pionera a Catalunya. Per primer cop s'organitza un màster en Història de les Religions que s'impartirà ja aquest curs, per iniciativa de l'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós (INSF), juntament amb la Universitat Rovira i Virgili, a través del seu departament d'Història i Geografia. La matriculació es pot fer entre els dies 17 i 21 d'aquest mes de setembre i el preu del màster és de 225.000 pessetes, una xifra que inclou els dos anys de durada d'aquest postgrau.

Les classes es faran a la seu de l'Institut, al Seminari de Tarragona, a la tarda, de dilluns a divendres. L'oferta del màster va adreçada a llicenciats i diplomats de qualsevol especialitat. Pel que fa al programa, aquest inclou les grans religions,

el cristianisme i les seves branques, budisme, islam, hinduisme i judaisme entre altres. A més, també hi té cabuda l'estudi del fenomen religiós de les diverses vessants, com ara, filosofia, psicologia o bé l'art.

El director de l'Institut, Mn. Armand Puig va declarar que «l'interès compartit amb la URV respon al fet de considerar la temàtica religiosa no només com una qüestió eclesiàstica, sinó de cultura en termes amplis. Recordem que el diàleg interreligiós ha estat destacat pel mateix Joan Pau II com un dels reptes de l'Església del segle XXI». El director de l'Institut apunta que «en l'actualitat hi ha una demanda social d'estudis universitaris sobre les religions i és a l'Institut a qui correspon fer aquesta oferta». (J.B.)

Lleida

Aler acull vint-i-cinc imatges de verges patrones

■ Prop de quatre mil fidels participen en la XXIII romeria de la Ribagorça

ALER.— Prop de quatre mil fidels van participar el diumenge 2 de setembre en la XXIII Romeria Comarcal de la Ribagorça, que cada primer diumenge de setembre aplega en un poble diferent fidels procedents dels municipis que conformen la comarca natural de la Ribagorça, tant catalana com aragonesa.

En aquesta ocasió se celebrà la XXIII edició d'aquesta trobada amb el lema «Endavant amb Maria», ja que la romeria té alhora un caràcter eminentment maria. És costum que la majoria dels pobles acudeixin a la trobada amb les imatges de les seves respectives patrones.

Si l'any passat fou Boí, a la Ribagorça catalana el poble i alhora santuari de la Mare de Déu de Caldes el que va acollir la romeria, enguany va ser el petit poble d'Aler, un nucli agregat al municipi de Benavarri a la província d'Osca, el que tingué l'honor de ser l'amfitrió de la ro-

meria del 2001, que va iniciar-se a dos quarts d'onze del matí a la plaça del poble, sota l'ombra de la seva església restaurada recentment.

Els milers de fidels anaven omplint els carrers propers i la petita plaça del poble, mentre s'afanyaven a acabar de guarnir les peanyes amb les quals havien de ser portades en processó les vint-i-cinc imatges de les marededéus patrones que van presidir la primera romeria del mil·lenni.

L'alcalde de Benavarri feu una breu salutació tot donat la benvinguda als pelegrins de tota la Ribagorça i a les seves patrones, per tot seguit iniciar la processó per dirigir-se als afores del poble fins a un ample prat, adequat per a l'ocasió, on tingué lloc una solemne Eucaristia, entre cànctics marians i pregàries.

El bisbe de Barbastre-Montsó va presidir l'Eucaristia

La missa fou presidida aquest any pel bisbe de Barbastre-Montsó i recentment nomenat administrador apostòlic d'Osca, Mons. Juan José Omella, i concelebrada pel sacerdot resident d'Aler José Pasqual i per una quinzena de rectors de la Ribagorça, la majoria d'ells procedents de la diòcesi de Barbastre-Montsó, si bé era també significativa la presència de sacerdots lleidatans, entre ells el vicari general de la diòcesi, Joan R. Ezquerria, i la del fins ara rector del Pont de Suert, recentment traslladat de rector a Lleida, Mn. Joan Mora, que ha estat l'ànima d'aquestes trobades des dels seus inicis.

Barbastre i Lleida, dues diòcesis germanes

El bisbe Omella inicià la seva homilia esmentant que era la primera vegada que presidia la romeria, i va al·ludir alhora a la germanor entre les dues diòcesis que conformen la Ribagorça: «Ens sentim units a la diòcesi de Lleida de la qual molts de vosaltres n'havíeu estat membres», digué

Els milers de fidels van portar en processó les talles de les seves patrones.

el bisbe de Barbastre-Montsó, tot enviant una salutació al bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que presidí la romeria de l'any passat, i agraint la presència del vicari general lleidatà.

Tot seguit i a la llum de la Paraula de Déu, reflexionà sobre la importància de la figura de Maria per als cristians, i va afirmar que en ella s'havia guardat el

Els coloms de la pau

Significatiu fou seguidament el moment de les ofrenes, en què una nodrida representació dels pobles presents van oferir els seus fruits, com ho va fer Lleida amb una caixa de peres de la Partida de Rufeia, o Fraga amb les seves figues, i el poble lleidatà de Llardecans amb oli i olives, entre altres, que ofrenaren les seves coques de Festa Major o les ametlles garapinyades. I fins i tot el poble d'Aler va fer ofrena del llibre de la seva història escrita per un sacerdot, ja jubilat, fill del poble. Emocionant va ser alhora l'ofrena de dos coloms que una parella d'infants donà al bisbe Omella i aquest les va deixar anar, lliures, com a símbol de pau i germanor.

Finalitzada l'Eucaristia en la qual es cantà un cant en honor de la Mare de Déu del Pilar, patrona d'Aragó, i el Virolai, en honor de la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de

Imatge de l'altar on es van col·locar les verges durant la romeria.

tresor més formós de la Paraula de Déu: «El tresor més preciós després del mateix Jesús és la nostra mare Maria, no la deixeu mai, no l'abandoneu.» Mons. Omella va posar fi a la seva homilia, que fins i tot va rebre un aplaudiment calorós dels fidels, fent una crida a agermanar-nos a l'entorn de la Mare del Crist: «Per ser el poble del sí al Senyor com Maria, el poble de l'esperança, com Maria», asseverà.

Montserrat, tingué lloc el ja tradicional dinar de germanor. Ja a la tarda se celebrà en el mateix indret un festival folklòric, i es va posar fi a la romeria amb el comiat dels pelegrins, que amb les seves imatges de les marededéus patrones retornaren als seus respectius pobles i parròquies, amb la satisfacció d'haver participat en una trobada de fe i germanor a l'entorn de Maria.

Jordi Curcó

La romeria de les «Marededéus»

La Romeria Comarcal de la Ribagorça és coneguda popularment amb el nom de la Romeria de les «Marededéus», a causa del fet que en ella s'apleguen nombroses imatges de Maria, patrones dels pobles que hi participen, portades totes elles pels veïns.

Imatges petites, mitjanes i grans, dempeus i assegudes. Unes de talla de fusta, altres d'escaiola, molt ornades i senzilles i fins i tot de vestides, procedents de magnífiques esglésies i santuaris o d'ermites i esglésies petites. Patrones populars i conegudes com la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida portada per nombrosos lleidatans que es traslladaren a Aler en quatre autocars; o la Verge de Torreciudad amb una sòbria però alhora digna peanya, juntament amb altres diverses imatges de Maria Assumpta, del Rosari, de la Pietat, dels Dolors o advocacions tan singulars com la Verge de la Llet, del Castell...

Totes elles van ser disposades amb dignitat vora l'altar, menys una que destacà per sobre de totes elles presidint la celebració amb la imatge del Crist Crucificat. Era aquesta la Mare de Déu de Puyverd, petitona i vestida amb un mantell blanc, coneguda popularment per la Mare de Déu de les Ventoses, patrona d'Aler i de Torres del Obispo, que celebrava alhora el diumenge de la seva festa. Motiu més que justificat aquest per celebrar a Aler la Romeria de les «Marededéus».

Barcelona

El patriarca de l'Església ortodoxa d'Etiòpia va visitar Montserrat

■ El líder ortodox va conèixer de prop la vida monàstica

MONTSERRAT.— Sa Santedat Abuna Paulos va visitar el dimecres 5 de setembre el monestir de Montserrat. Durant la visita va mostrar interès per la vida monàstica en l'Església llatina. El representant ortodox acabava de participar a la XV Trobada Internacional per la pau que es va celebrar a Barcelona del 2 al 4 de setembre.

Sa Santedat Abuna Paulos, patriarca de l'Església ortodoxa d'Etiòpia, va visitar el 5 de setembre passat al matí el monestir de Montserrat. Durant la visita va estar acompanyat de tres bisbes del seu sínodo. Abuna Paulos, que va participar a la Trobada Internacional per la Pau organitzada per la Comunitat de Sant Egidí, va mostrar interès per la vida monàstica a l'Església llatina, per la qual cosa l'abat de Montserrat, Josep M. Soler, el va convidar a conèixer-la de prop. Sa Santedat Abuna Paulos va ser una de les figures centrals de la cimera interreligiosa, en la qual va tenir una participació molt activa. Així, va prendre part en diverses ponències que es van organitzar i fins i tot va arribar a intervenir en la jornada inaugural

celebrada al Liceu. El dirigent ortodox hi va remarcar la necessitat del diàleg i va explicar que «el diàleg és el pilar de l'entesa humana. Gràcies a ell s'estableix el contacte i l'entesa entre els principis humans. Es pot dir que tots els triomfs de la civilització i els productes brillants del geni humà són resultat del diàleg». Pel que fa a la qüestió dels conflictes internacionals, que en aquests moments afecten diversos països de continents com Àsia o Àfrica, Sa Santedat Abuna Paulos va apuntar al diàleg com «el principal valor en la vida de l'home per resoldre tots els seus problemes».

Sa Santedat Abuna Paulos, de blanc, a l'Eucaristia inaugural de la Trobada per la Pau.

L'Església ortodoxa d'Etiòpia és la segona més nombros a dins l'ortodòxia després de l'Església russa, que compta amb més de 40 milions de fidels, 30.000 parròquies i prop de mil monestirs.

La visita de Sa Santedat Abuna Paulos a Montserrat va ser l'última de les organitzades que va coincidir a més amb la Trobada Internacional de Barcelona. D'altra banda, s'ha d'assenyalar que Montserrat va participar de forma activa en aquestes jornades. L'abat Josep M. Soler va intervenir en l'Eucaristia que es va celebrar diumenge a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona i en una taula rodona sobre la pregària. A més l'Escolania també va prendre part a la missa de diumenge. (C.C.)

VIC

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic obre el període de matriculació per al curs 2001-2002

VIC.— El període que va des del 3 fins al 28 de setembre és el temps que l'Institut Superior de Ciències Religioses ha fixat per al termini de matriculació, tant per a cursos senzills com per a itineraris i assignatures independents. Enguany l'ISCRV ofereix per primer cop el tercer curs de la diplomatura de Ciències Religioses. Entre la relació d'assignatures que aquest any s'incorporen a aquests estudis hi ha matèries com ara Història de l'Església Antiga, a càrrec del Dr. Josep M. Masnou, o Escrits profètics que impartirà el professor Antoni Vilarrúbias. A més, l'Institut ha previst que el mes de juny surti la primera promoció d'alumnes que hauran cursat els seus estudis a Vic. Des de la seva creació l'any 1998, l'ISCRV ha anat augmentant, de manera progressiva, el nombre d'alumnes. La procedència dels matriculats comprèn diferents llocs del bisbat de Vic, en especial de les comarques d'Osona, Ripollès i Bages. (C.C.)

SOLSONA

Festa de comiat al bisbe de Solsona

SOLSONA.— El diumenge 16 de setembre, a les sis de la tarda, se celebra a la catedral de Solsona un acte de comiat i agraïment al bisbe Antoni Deig per la seva feina durant aquests anys al capdavant de la diòcesi de Solsona.

Nascut a la localitat de Navàs l'11 de març del 1926, Mons. Antoni Deig va ser ordenat sacerdot el 16 d'abril del 1949. El 5 de novembre del 1977 Mons. Antoni Deig va rebre l'ordenació episcopal. Quant a la seva trajectòria fins ara, ha regit la diòcesi solsonenca des del 1990. Amb anterioritat va ser bisbe de Menorca durant tretze anys. La presa de Mons. Jaume Traserra com a nou bisbe de Solsona es farà el diumenge 30 de setembre, a dos quarts de sis i tindrà lloc també a la catedral de la diòcesi de Solsona. El nou bisbe de Solsona va néixer l'11 de

juliol del 1934 a la localitat barcelonina de Granollers. Ordenat sacerdot el març del 1959, Mons. Jaume Traserra va treballar en la formació de seminaristes, a la cúria diocesana de Barcelona i a la Facultat de Teologia de Catalunya. També va ser vicari general de l'arquebisbat de Barcelona entre el 1987 i el 1993. Des del 1986 va dur a terme la seva tasca com a canonge de la catedral de Barcelona. El 5 de setembre del 1993 va rebre l'ordenació episcopal. Des de llavors va ser bisbe auxiliar de Barcelona. Doctorat en Dret Canònic i llicenciat en Filosofia, en Teologia, en Dret Civil i en Filosofia i Lletres. A la Conferència Episcopal Espanyola és membre de la Comissió Episcopal de Patrimoni Cultural i vocal del Consell d'Economia. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMÉRICA
ÀFRICA
ÀSIA
APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran **CATALUNYA CRISTIANA** cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.**
Àsia i Oceania: 39.100 ptes.
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Tortosa

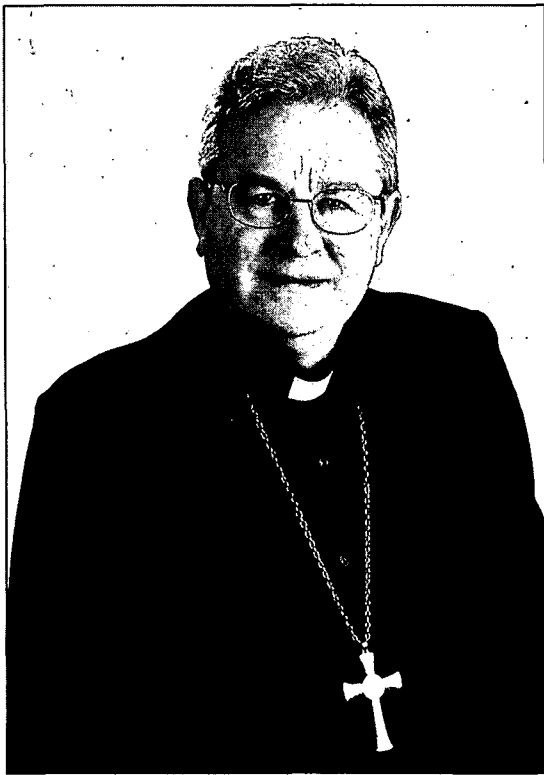
Mons. Salinas demana prudència en el tema del transvasament

■ Els mitjans de comunicació descontextualitzen les paraules del bisbe

TORTOSA.— La diada de la patrona de Tortosa, la Mare de Déu de la Cinta, va tenir lloc el diumenge dia 2 de setembre. L'Eucaristia solemne, presidida per Mons. Xavier Salinas i concelebrada per la major part del clergat tortosí, va comptar amb l'assistència d'un gran nombre de fidels. No obstant això, durant l'homilia el bisbe es va referir molt breument al transvasament de l'Ebre previst al Pla Hidrològic Nacional, fet que ha provocat que alguns mitjans de comunicació es fessin ressò de les seves paraules.

Mons. Xavier Salinas va iniciar l'homilia amb una salutació a tots els presents a l'Eucaristia i va recordar el motiu d'aquesta diada: «Avui celebrem la diada de la nostra patrona, la Mare de Déu de la Cinta. Diada de germanor en què tots els tortosins i tortosines trobem un punt de referència que ens uneix a una tradició de fe que va néixer fa vuit segles.» Comentà les lectures i l'evangeli, tot recordant el fet que «si Maria va ser la primera creient, nosaltres som els continuadors d'aquesta fe que ens posa en camí cap al cel nou i la terra nova, que seran do de Déu, plenitud dels nostres esforços i treballs.»

Seguidament parlà dels problemes de la societat tortosina, entre els quals destacà el transvasament de l'Ebre: «La qüestió del riu continua essent el centre de la nostra atenció (...) No oblidem que el riu estarà aquí, no se'l poden emportar (...) Per això, us demano, millor dit, us proposo, prudència, que no perdeu el sentit del que defenseu, però que estiguen oberts a les possibilitats que ofereix la situació

Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa.

que vivim.» No obstant el posicionament del bisbe en contra del transvasament, les seves paraules han estat tretes de context i mal interpretades per alguns mitjans, que han afirmat que l'homilia la va dedicar només a criticar el transvasament. (C.C.)

Nota del bisbat de Tortosa

La Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Tortosa ha emès un comunicat de premsa en relació amb l'homilia de Mons. Xavier Salinas:

«Davant de les diverses informacions sobre l'homilia pronunciada pel Sr. Bisbe Mons. Xavier Salinas el diumenge passat dia 2 de setembre, en la missa de la festa de la Mare de Déu de la Cinta, patrona de Tortosa, i de forma especial en els titulars emprats, aquesta oficina de premsa del bisbat vol puntualitzar els següents aspectes:

1. En l'homilia centrada en la festa de la Mare de Déu de la Cinta, tot i destacant la fe de Maria, el Sr. Bisbe parlà de la nostra fe i de les seves conseqüències a la vida. En aquest context es referia al tema del riu, sense entrar en la qüestió tècnica del transvasament ni del Pla Hidrològic Nacional, i parlà a tota la comunitat present sense referir-se a cap de les legítimes postures de les diverses opcions polítiques, tot insistint que "el respecte a cadascú és l'essència de la convivència civil i democràtica i una realització de l'amor cristià".

2. El Sr. Bisbe recordà un fet geològic evident: "El riu estarà aquí i no se'l poden emportar". Afegí al mateix temps que "cal estar oberts a les possibilitats que ens ofereix l'actual situació. Sempre s'ha dit que quan una porta es tanca, una altra se n'obre".

3. El Sr. Bisbe, en la seva homilia, es referia a més a d'altres problemes que té la nostra societat tortosina actualment, com són la necessitat d'un nou impuls empresarial i agrícola, l'educació dels joves, la gran qüestió de la immigració i la realització d'una nova política familiar per tal que "la vida de les famílies no sigui una aventura plena d'entrebancs".

Aquesta oficina de premsa lamenta les interpretacions, creiem que parcials, que s'han fet d'aquesta homilia.»

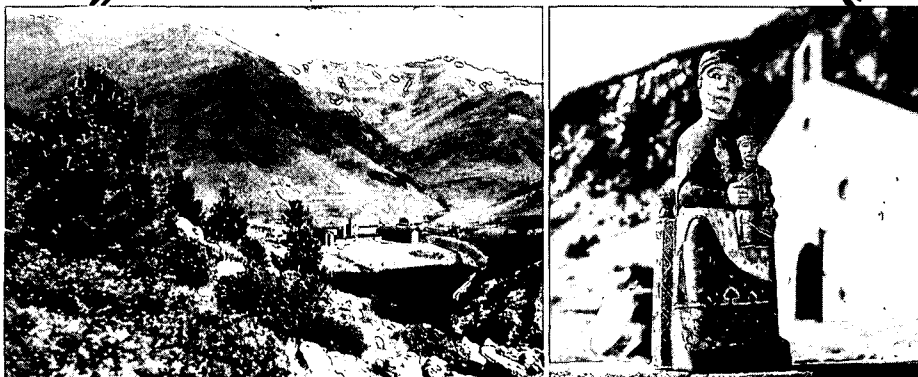
L'últim homenatge a una escolana

TRAIQUERA.— El 4 de setembre la comunitat parroquial va dir l'últim adéu a Teresa Sagues Climent que morí als 91 anys, havent servit com escolana des de la infància. Va heretar del seu pare aquesta vocació de servei a l'Església. Un dels mèrits principals de l'escolana fou identificar l'any 1939 totes les peces artístiques del tresor parroquial que estaven dipositades a Castelló. Avui s'exhibeixen com a museu a la pròpia parròquia i majoritàriament procedeixen del papa Lluna i del Reial Santuari de la Mare de Déu de la Font de la Salut.

La filla Teresa, dona de seny i pietat serví cinc rectors, adaptant-se als canvis i tenint cura del campanar i sagristia.

La missa, que fou concelebrada pels cinc capellans que la coneixien, va ser un homenatge al seu servei. És per això que un d'ells digué: «A reveure Teresa, has florit on t'han plantat.» (J.B.B.)

VALL DE NÚRIA
Tot un món per a tothom

El Santuari de Núria, lloc multiseccular de culte i romiatge a la Mare de Déu. Aquest any és la commemoració dels 1.300 anys de l'estada de Sant Gil, segons la tradició a Núria, per aquest motiu, l'estació de muntanya de Vall de Núria, convida (fins l'1/09/01) a totes les persones que es diguin Gil o Núria a pujar de franc una vegada en el tren cremallera.

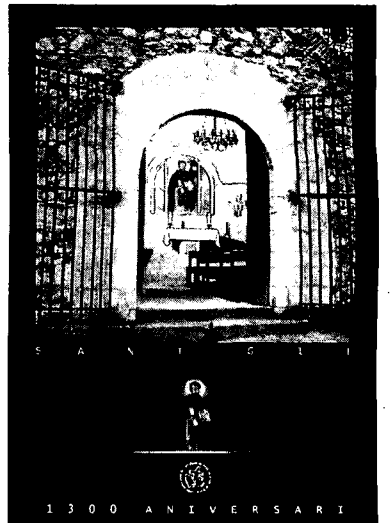
El Santuari, juntament amb Vall de Núria, vol facilitar-vos el pelegrinatge i l'estada en aquest lloc sant i oferir-vos acollida i atenció deguda: rebre-us, mostrar-vos el Santuari i la capella de la Reserva, celebració de la missa (amb text de presentació del grup), Via Crucis comentat, xerrada catequètica o espiritual, passeig al voltant del llac, pregària de comiat, etc. El silenci i la magnificència de la natura propicia el recolliment i la meditació.

Mn. Rafael Orri
Capellà Custodi

972 73 20 20

www.valldenuria.com

VALL DE NÚRIA
1300 ANIVERSARI

Tortosa

La pastoral parroquial, tema central del XIII curset d'estiu

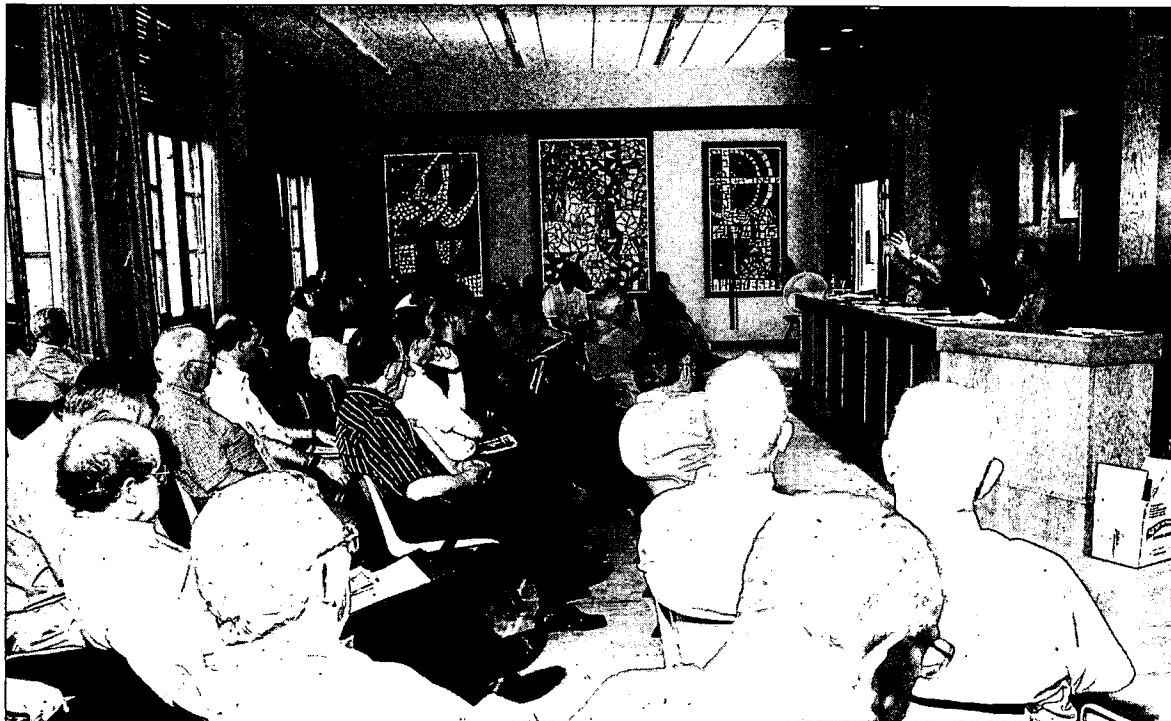
■ Uns seixanta preveres van participar en aquestes jornades de formació permanent

TORTOSA.— La Delegació diocesana del Clergat va organitzar durant els dies 27 al 30 d'agost les jornades de Formació Permanent. La mitjana d'assistència va ser d'uns seixanta preveres, si bé de vegades van passar dels setanta. El tema bàsic va ser la pastoral parroquial seguida d'altres qüestions d'actualitat. L'acte va comptar tothora amb la presència del bisbe Salinas.

El Dr. Miquel Payà, degà de la Facultat de Teologia de València, va explicar en quatre conferències la «Teologia de la parròquia, avui». Van seguir els treballs de grup i una posada en comú i col·loqui que va dirigir el conferenciant. Els assistents van arribar a les conclusions següents: «Estem en una situació nova pel que fa a l'Església de cristiandat. Ara l'Església s'ha de centrar en la Paraula, els sagraments i la caritat, però ens cal una autenticació d'allò que fem, testimoni sacerdotal i comunitari, purificar el que està arrelat. Sense por i amb esperança cal fer projectes assequibles, poçs, marcar prioritats i coordinar esforços de preveres i laics. Centralitat de la Paraula, especialment en la presentació del Misteri pasqual així com del Déu Pare —Abba— que ens regala Jesucrist a l'Església del segle XXI.» A aquesta van seguir dues conferències, entroncades amb el primer tema:

«Naturalesa de la iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Primera Comunió.» Mn. Jaume Roig, delegat de Litúrgia de l'arxidiòcesi de Tarragona, va comentar els punts essencials del Directori de Pastoral Sacramental (1a part), publicat pels bisbes de la Tarraconense. Es va centrar en el Catecumenat i en les celebracions de tres sagraments més conscientment participades.

El periodista Joaquim Roglan, professor de la Ramon Llull, va explicar amb un estil que va captar l'atenció «El món de la premsa, avui». Els factors presents en el servei de la informació els va aplegar en humans, ideològics, econòmics i tecnològics. El periodista es mou en un món complex marcat per les presses, la competència, les noves tecnologies, els capitals... Ho va fer amb aquestes paraules: «Informar, educar i entretenir seguint els paràmetres de l'audiència i lectors, capitals, pressions polítiques, tecnologies accelerades i amb la urgència és la glòria i la creu

El curset d'estiu va aplegar més de seixanta sacerdots.

del periodista.»

Finalment el Dr. Oriol Tataret, àmpliament conegut pel seu coneixement del pensament sobre la Moral Social, va explicar en dues conferències la interacció entre globalització i evangelització. Sembla que són insuficients els controls que els organismes internacionals com l'Organització Internacional del Treball —OIT—, Banc Mundial, Fons Monetari Internacional, així com altres entitats que tenen alguna influència: Unicef, FAO, GATT... fan sobre la globalització. Aquest tècnic en Moral Social va exposar, a més, la necessitat de distingir entre aspectes sociològics i ideològics de la globalització.

Excursió al Delta de l'Ebre

El dimecres al migdia va començar l'excursió al Delta de l'Ebre amb un àpat de germanor. Després, es va fer un passeig

fluvial pel tram de la Cava a la desembocadura. Amb un guia d'excepció, Mn. J. M. Tomás, fill de Sant Jaume i cordialment coneixedor d'aquestes terres i de la seva problemàtica: «No podem donar més aigua. L'Ebre està ferit de mort.»

Després es va celebrar una missa, con-

quesi, va ser per parlar de la convocatòria del XXVI curset del qual ja vam informar.

D'altra banda, Mn. J. Lluís Arín, vicari episcopal de l'Apostolat, va presentar els materials de treball —revisió i revitalització— dels sagraments de la Iniciació. En l'àmbit arxiprestal es treballarà fins a arribar als grups parroquials.

Mn. Ramon Font, rector del Seminari, amb motiu dels 50 anys de l'edifici, va explicar profusament —i amb materials en mà— les celebracions que culminaran amb la presència del nunci apostòlic i altres bisbes de la Tarraconense.

El Sr. Bisbe va exhortar a assumir l'ideari explicat durant el curset. Sorprenentment que un laic ja es prepari a nivell teològic i pastoral per al diaconat permanent. N'hi haurà

celebrada a la parròquia de Sant Miquel de la Cava i finalment es va realitzar una visita a la parròquia de Jesús i Maria, dedicada a l'Assumpció.

Pel que fa a l'acte de tancament del dijous, la notícia més remarcable en boca de Mn. Ramon Gasulla, delegat de Cate-

d'altres, però de moment s'ha donat a conèixer el seu nom: Llorenç Callau Borràs, actualment auxiliar de la Delegació d'Economia i en pràctiques pastorals a Masdenverge i Arnes.

J. Blanc i Bahima

Previsions per a novembre

Per a l'11 de novembre hi ha prevista la celebració d'una missa a la catedral que estarà presidida pel nunci apostòlic Mons. Manuel Monteiro. El dia 12 d'aquest mateix mes tindrà lloc la Jornada sacerdotal del Reservat. Durant aquesta jornada es convidarà tots els sacerdots de la diòcesi de Sogorb-Castelló, on s'oferirà una conferència a càrrec del nunci i a la qual està previst que assisteixin també alguns bisbes de la Tarraconense.

Les visites dels seminaristes continuaran a les parròquies per conviure amb feligresos i joves. També s'ha previst la creació d'un fons econòmic dedicat de manera exclusiva al manteniment del Seminari.

El trofeu «Dóna'm la mà» va ser per a l'associació Atzavara

TORTOSA.— El 3 de setembre, a la sala de plens de l'Ajuntament, la Comissió organitzadora de la parròquia de Sant Crist de la Catedral va concedir el trofeu «Dóna'm la mà» a l'associació Atzavara. L'acte va estar presidit pel bisbe Salinas i per l'alcalde Sabaté.

Aquest trofeu és purament honorífic i exclou dotacions econòmiques. El guardó vol ser alguna cosa més que el record d'un sacerdot polifacètic i un apòstol excepcio-

nal. El missatge és: «Hem d'estimar sempre i a tothom.»

El periodista Josep Lluís Villa, com a secretari del jurat, va llegir l'acta datada el 23 d'agost i on es deia que s'havien presentat 19 propostes que el periodista va enumerar. Finalment, Lluís Villa va pronunciar, amb suspens, el nom de l'associació Atzavara per la seva dedicació als immigrants. El seu objectiu és la integració de les cultures que es troben a Tortosa. Els

seus membres pertanyen al món de la sanitat, l'ensenyament i al Centre de Cultura i Solidaritat en la línia d'un cristianisme radical de Tomás Malagón i Guillem Rovirosa. Per cert que no hi era present cap membre d'aquesta associació i el trofeu el va rebre, en nom dels absents, Agnès Ingla.

Menció especial va merèixer el «Grup de voluntaris» que es dediquen a l'atenció de gent gran i malalts de l'Hospital de la Santa Creu. (J.B.B.)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

Informi-se'n gratuïtament i sense compromís.

el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)

08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148

http://www.agenciamatrimonial.com

Una mà amiga en qui confiar

■ Bona Voluntat en Acció es dedica al Quart Món

«Vam començar un grup d'amics que sempre hem tingut inquietuds pels temes socials», explica Jordi Ibáñez, president de l'entitat. Bona Voluntat en Acció es va crear el 1997 i va començar les activitats el 1998. El seu objectiu principal és «cooperar en la construcció d'una societat més humana, justa i solidària».

«En un primer moment ens hem dedicat a cobrir necessitats, però ens interessa també que les persones que acudeixen a nosaltres aprenguin a sortir-se'n sense necessitat d'accedir als nostres serveis», comenta Jordi Ibáñez. Un altre dels objectius de Bona Voluntat en Acció és sensibilitzar la societat de la precarietat en què viuen molts dels seus membres. Des de l'entitat es defensa que «no s'ha de deixar que tot ho faci l'Administració perquè hi ha llocs on no arriba. Pensem que és un problema de tots».

L'àmbit geogràfic en què actua l'associació és el barri del Poble Sec i els seus usuaris són immigrants en un percentatge força alt (70%). Les persones que s'acosten a l'entitat presenten problemes de tot tipus: des de malalties cròniques, com la sida, fins a problemes provocats per dependències (alcohol, drogues...), passant per l'atur, etc.

Les activitats que porta a terme Bona Voluntat en Acció són d'allò més variades: proporcionen aliments a més de quaranta famílies cada setmana, amb una dieta tant equilibrada com els és possible; disposen d'un rober i d'un servei d'articles de neteja i higiene; ofereixen un petit reforç escolar, amb un grup de dotze nois i noies, la majoria immigrants. L'objectiu és resoldre problemes escolars, d'adaptació social i ser un ajut en l'aprenentatge dels idiomes del país; organitzen tallers de formació, bàsicament dirigits a dones i especialment de costura. «D'aquesta manera, les dones aprenen un ofici i els serveix per parlar, comunicar-se, explicar-se els problemes, practicar l'idioma ja que moltes són immigrants...», subratlla Jordi Ibáñez. L'associació també té un

L'associació organitza tallers de costura per a dones.

taller d'ornaments de Carnestoltes i Nadal, ofereix xerrades periòdiques... «Fins ara teníem una mena de borsa de treball que ara serà una mica més àmplia, un servei d'orientació sociolaboral, especialment dedicat a immigrants.»

Voluntariat

Bona Voluntat en Acció no fa publicitat de la seva feina, però tampoc no els és necessari perquè com que està al barri els veïns ja ho coneixen. «Cada cop hi ha més implicació dels veïns a l'associació i hi col·laboren més. Ara tenim cinquanta voluntaris», assenyala el president de l'entitat.

Des de l'associació es remarca que per ser voluntari no fa falta dedicar-hi gaire temps ni tenir gaires coneixements previs o experiència com a voluntari.

«Només cal tenir ganes de participar en la construcció d'un entorn més just i solidari. Si vols, pots ajudar, integrar-te i compartir amb un grup de gent que també ha pensat que feia falta fer alguna cosa per modificar la realitat actual.»

ho afirma el president: «Estem molt contents amb els serveis que oferim i la progressió ha estat ascendent en tots els sentits. Tot el procés ha estat difícil, però som aquí.»

L'associació disposa d'un butlletí informatiu que recull la vida de Bona Voluntat en Acció. En el número corresponent a abril-juny d'aquest any, l'editorial del butlletí destacava: «En aquests anys els usuaris han entrat en les nostres vides i hem compartit part del seu destí, èxits i sofriments. (...) Els que hem pogut compartir aquests anys de lluita, ens hem sentit molt enriquits amb la tasca realitzada. Hem après a treballar en equip, a pensar en l'objectiu més que en la comoditat o en les eines de què disposàvem. Mirant enrere, queda el treball que hem fet i ens en sentim satisfets. Segurament l'hauríem pogut fer més bé o arribar més lluny, però el camí recorregut és engrescador.»

De cara al futur, Bona Voluntat en Acció té molt clara quina és l'aposta a fer: els infants i les dones. «Pensem que el més important són els nens perquè ells són el futur. Ens agradaria dedicar projectes als infants i també projectes encaminats a les dones que estan a l'atur i que no tenen la possibilitat d'una sortida laboral. El repte és donar el màxim rendiment per a aquestes persones.»

Rosa María Jané Chueca

El fet d'entrar en contacte directe amb la necessitat comporta un procés de reflexió sobre la construcció d'una societat millor: «Encara trobem, per desgràcia, que en una ciutat com Barcelona hi ha gent que s'ho passa molt malament. Quan coneixes de primera mà aquesta realitat i treballes cada dia en aquest ambient, en prens consciència totalment. T'adones que el problema és més profund del que t'imaginaves i que no sempre es posen en funcionament tots els mecanismes per resoldre-ho. Però també t'adones que com més dones, més reps. Veus que el que fas té un sentit, et sents bé i no ho veus com una càrrega», assegura Jordi Ibáñez.

De cara al futur

En aquests pocs anys de vida de l'associació, el balanç és molt positiu. Així

BONA VOLUNTAT EN ACCIÓ

C/ Roser, 99, bxs.

08004 Barcelona

Tel./fax 934 419 361

A/e: bva@pangea.org

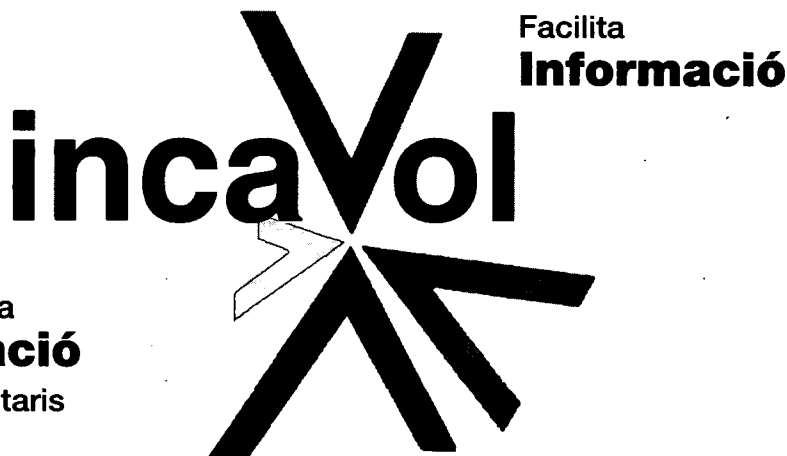
Internet:

www.buenavoluntad.org

Dóna Suport al voluntariat a través del món associatiu

Fomenta la Formació dels voluntaris

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

cultura

L'exposició «Scripturaria» es pot visitar al Museu Diocesà de Barcelona

Endinsar-se al món de l'escriptura

BARCELONA.— Amb motiu del XXII Congrés de l'Associació Internacional de Bibliofília, s'ha organitzat l'exposició «Scripturaria. El llibre i el document al llarg de la història» que es pot visitar fins al 7 d'octubre al Museu Diocesà de Barcelona, situat a l'edifici de la Pia Almoïna. La mostra és un recorregut apassionant per la història de l'escriptura i els seus suports, des de la pedra o la fusta fins a l'electrònica, passant pel paper, el pergami i el paper (manuscrit i imprès).

«A través de grans exposicions com aquesta, l'Església obre els seus tresors a tothom. Som conscients de la importància del nostre patrimoni cultural», va dir el Dr. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona i delegat

escrit i apareix el llibre amb la forma que avui coneixem: el còdex.» Cal remarcar, entre les peces exposades, el *Missal de santa Eulàlia*, un pergami del l'any 1403, confeccionat per Rafael Destorrents (il·luminador) i Arnau de Collis (cal·lígraf) en un *scriptorium* episcopal de Barcelona. Pertany a l'Arxiu de la catedral de Barcelona.

Una tercera secció acull els incunables i els llibres del segle XVI. L'aparició del paper va significar un gran pas en la història de la civilització. «La impremta i el paper catapulten l'escriptura com a sistema de comunicació real entre tota la humanitat», va subratllar el director del Museu Diocesà de Barcelona. L'exposició mostra divuit incunables, entre els quals destaca una obra de l'escriptor llatí Lactanci impresa a Roma el 1468, provinent del Col·legi de la Companyia de Jesús a Barcelona i propietat ara de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona.

El quart apartat de la mostra se centra en els llibres i les obres religioses durant el període modernista. Cal fer esment d'un exemplar de *L'Atlàntida*, de Jacint Verdaguer, del 1878. Finalment, hi ha un bloc dedicat al llibre electrònic. Un suport nou i revolucionari que va aparèixer a finals del segle XX.

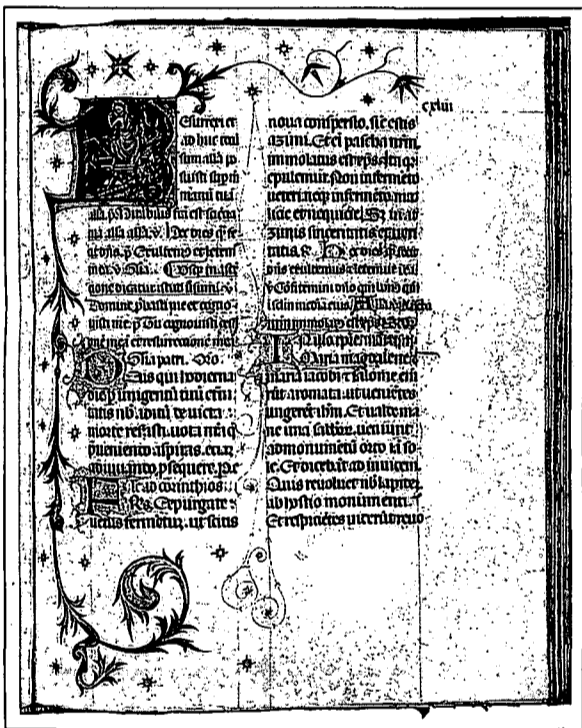
XXII Congrés de l'Associació Internacional de Bibliofília

El Dr. Josep Baucells, canonge arxiver de l'Arxiu Capitular de Barcelona, va remarcar la importància de *Scripturaria*, atès que presenta «des de llibres molt grans, d'uns cinquanta centímetres de llarg, fins a volums minúsculs, que tenen una mida semblant a la d'una capsula de mistos». També va assenyalar que hi ha peces que excel·leixen no pel seu contingut, sinó per la persona que ha intervingut en el seu procés d'elaboració. És el cas de sant Ramon de Penyafort i el pergami *Gregorius IX: V Libri Decretalium*, del segle XIV.

Del 16 al 22 de setembre se celebrarà

D'esquerra a dreta: el Sr. Jordi Estruga, el Dr. Martí Bonet i el Dr. Josep Baucells.

Pergami del «Missal de santa Eulàlia», de l'any 1403.

episcopal del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona, durant la roda de premsa que va tenir lloc poques hores abans de la inauguració oficial de la mostra.

Un centenar d'obres úniques de valor incalculable es poden contemplar al llarg d'aquest singular itinerari a través del temps. L'exposició, organitzada pel Museu Diocesà de Barcelona, està estructurada en cinc apartats i té un clar caràcter pedagògic. La primera té com a protagonista el *papyrus*. L'esplendorosa època del paper té el seu origen en l'antic Egipte durant el tercer mil·lenni aC. Un paper del segle IV, procedent d'un *scriptorium* francoromà i merovingi, que pertany a la col·lecció de l'Arxiu de la Catedral de Barcelona, és una de les joies de *Scripturaria*.

Els còdexs i els manuscrits constitueixen el segon bloc. Cap al segle I dC es va generalitzar l'ús de la pell d'animal com a suport per a l'escriptura. «Amb el pergami —va manifestar el Dr. Martí Bonet— s'abandona la tradicional forma de rotlle

a la Ciutat Comtal el XXII Congrés de l'Associació Internacional de Bibliofília, on participaran cent setanta persones. El Dr. Jordi Estruga, president de l'Associació de Bibliòfils de Barcelona, va comentar que «l'objectiu primordial de la nostra entitat es fomentar l'amor al llibre».

Amb motiu de la celebració d'aquest congrés s'organitzaran unes quinze exposicions arreu de Catalunya (Barcelona, Girona, Peralada, Montserrat...). «Scripturaria. El llibre i el document al llarg de la història», que es pot visitar a l'edifici Pia Almoïna, n'és una de les més importants. Amb aquestes iniciatives es pretén que els participants al congrés coneguin, en paraules de Jordi Estruga, «d'una banda, la riquesa bibliogràfica del nostre país, i, de l'altra, el fet cultural català».

Pere Jordi Figuerola, comissari de la mostra juntament amb el Dr. Josep M. Martí Bonet, va fer referència al catàleg

de l'exposició. La coberta del llibre és una còpia original en paper apergaminat del *Missal de santa Eulàlia*; concretament es tracta de la pàgina que representa el Judici Final. Per a la seva execució l'actual cal·lígraf i miniador català Josep Batlle ha emprat sis-cents hores. El catàleg té una tirada de set-cents exemplars numerats a mà.

A més, també es van presentar tres instruments informàtics de consulta: la *Guia de los archivos de la Iglesia en España* (més de 23.000 arxius en un cd-rom), *Memoria Ecclesiae* (500 estudis històrics en un cd-rom) i l'arxiu virtual *Scripta et Ars* (pàgina web: www.archivosiglesia.org per a la consulta de nombroses publicacions sobre història, art, patrimoni cultural, etc.). «És un servei eficaç i generós que fem a la cultura universal», va concloure el Dr. Martí Bonet.

Miquel Àngel Codina

Festivitat de la Mare de Déu de Núria

VALL DE NÚRIA.— El 8 de setembre passat va tenir lloc, com cada any, a la Vall de Núria (el Ripollès) la celebració de la festivitat de la Mare de Déu de Núria. El programa d'actes va incloure una missa solemne, que es va celebrar a dos quarts d'una, i la tradicional processó des del santuari fins a l'ermita de Sant Gil amb la imatge de la Mare de Déu portada per les Núries. Després de la processó, les dones que porten aquest nom van poder signar a *El llibre de les Núries* a l'altar de l'església.

Durant la jornada també es va fer una cercavila amb xanquers, una ballada de sardanes amb la cobla Principal de Banyoles i un concert al santuari, amb obres de Vivaldi. La celebració de la diada de la Mare de Déu de Núria, que sempre s'ha fet al santuari, s'emmarca dins de la voluntat de la Vall de Núria de preservar i potenciar les tradicions pròpies del nostre país. (C.C.)

Mare de Déu de Núria.

L'art i la devoció popular a Sant Magí

■ Un llibre recull les arrels d'aquest fervor a Tarragona

TARRAGONA.— La ciutat de Tarragona va celebrar, amb la solemnitat i devoció que la caracteritza, la festa del copatró sant Magí el 19 d'agost passat. Enguany Sant Magí s'ha vist realçat amb l'aparició d'un llibre que recull les arrels de la devoció i fa un repàs detallat dels nombrosos exvots que els tarragonins han dipositat al llarg dels anys a l'ermita del Portal del Carro.

Art i devoció popular a Sant Magí del Portal del Carro és el títol del llibre aparegut al voltant de la celebració del Sant Magí 2001 a Tarragona. El volum, molt acurat, ha estat editat per l'Autoritat Portuària de Tarragona, per iniciativa de la Confraria de Sant Magí, sota la coordinació de Josep M. Sabaté i Bosch.

El pròleg escrit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, aprofundeix en la significació dels exvots «com a manifestació de la fe i de la confiança dels fidels del sant davant el Senyor i de la bondat i amor de Déu envers els devots. Cada exvot és el record de la petició i la constatació que el Senyor, per mitjà del sant, ha escoltat i atès l'oració dels fidels tot concedint la seva ajuda en un moment determinat». Per altra banda, el president del Port de Tarragona, Lluís Badia, escriu al llibre

que «el fet de deixar constància amb un exvot dels favors o gràcies concedides per la intercessió de sant Magí ha estat una de les tradicions tarragonines més arrelades en segles passats».

La primera aportació literària és del veterà periodista, Lluís M. Mezquida, el qual fa un exhaustiu recorregut per la història i les vicissituds de l'ermita de Sant Magí del Portal del Carro, els estralls causats per la guerra civil, el trasllat i el retorn dels exvots, el restabliment del culte, així com les intervencions miraculoses atribuïdes al sant de la Brufaganya. La segona part del llibre insereix un vast treball realitzat per Josep M. Sabaté i Bosch i

Portada del llibre.

Nei Torrell i Camps sobre exvots i presentalles. Es tracta d'una compilació de taulers i quadres pintats a l'oli, brodats o aquarel·les, com també plaques commemoratives i banderins, fins a un total de 175.

A més, hi ha un inventari de 28 vai-

xells, barques i barquetes i altres maquetes que es conserven com a prova de la devoció de la gent de la mar de Tarragona al sant anacoreta de la Brufaganya, algunes de les quals, d'ençà de la restauració de la capella del Portal del Carro, ja tornen a penjar de les voltes i arcades, un cop restaurades degudament i acuradament al taller corresponent de l'arquebisbat de Tarragona a càrrec dels coneguts germans Vallés.

La presentació oficial del llibre va tenir lloc el dia 3 d'agost; l'acte va comptar amb la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach; del president de l'Autoritat Portuària; del president de la Confraria de Sant Magí, Francesc Magaroles, i del capellà de l'ermita, Mn. Francesc Gallart. D'aquest volum s'ha fet un tiratge de mil exemplars, gairebé exhaurits, i segons ha declarat Francesc Magaroles, «haurem d'editar-ne uns 400 exemplars més». Els interessats a adquirir el llibre, el podran trobar a les llibreries de la ciutat.

Joan Boronat

Princesa de Barcelona

Hola, amics! El proper dia 24 de setembre la Ciutat Comtal celebra una festa molt particular, podríem dir-ne molt casolana però alhora molt universal. Al segle xiii la Mare de Déu es va aparèixer en somnis al rei En Jaume I, a sant Pere Nolasc i a sant Ramon de Penyafort. A cadascun per separat en el lloc on es trobaven els va demanar que fundessin un orde (l'orde dels Mercedaris) que tingués cura dels cristians fets presoners pels infidels; és a dir, es canviava un pare mercedari per un presoner o bé se'n pagava el rescat si era possible. I així es va fer obeint el seu desig.

A Barcelona la Mare de Déu de la Mercè es considera patrona de la ciutat; aquí hi té una basílica molt bonica que corona la cúpula amb una gran imatge seva amb els braços oberts com si volgués abraçar tothom i concedir els favors i gràcies que li demanem. I és que és això el que significa el nom de *mercé*. En el poema que canta els goigs de la Mare de Déu de la Mercè hi ha una tornada que diu: «Princesa de Barcelona, protegiu nostra ciutat.»

I així ho hem de fer, tractar-la com una Princesa, amb la nostra estimació i fervor, ja que ella té cura de nosaltres i protegeix, de veritat, la nostra estimada capital de Catalunya.

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Coses de la vida

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Lia, esposa de Jacob

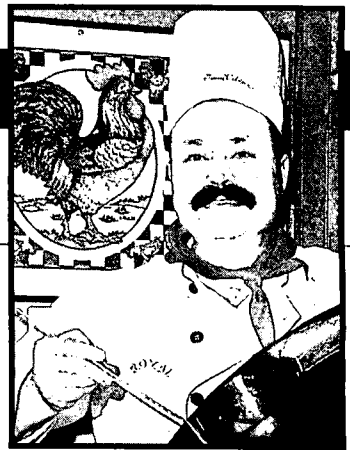

Quart i últim segell de la sèrie de les esposes dels patriarques bíblics que Israel va emetre el 1977 per commemorar el seu Any Nou 5738. Aquesta vegada està dedicat a Lia, esposa de Jacob.

Lia era la germana gran de Raquel i mitjançant una jugada del seu pare, Laban, durant la nit de noces de Jacob, enlloc de Raquel, d'amagat la va canviar per Lia, segons un costum de l'època en què primer s'havia de casar la germana gran abans que la petita. Durant molts anys Raquel no va tenir fills, mentre que Lia va donar a Jacob sis fills: Ruben, Simeó, Leví, Judà, Isaac i Zabuló. De la mort de Lia no se'n parla, però se sap que va ser enterrada juntament amb la seva germana Raquel i els seus avantpassats.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El so de la pluja

El so que fa la pluja quan cau sobre l'herba és molt diferent del que fa quan cau damunt la vorera. Uns metres més enllà, els sons perden intensitat. Tan bon punt obro la porta de casa, observo aquests detalls que em fan pensar en les vitamines necessàries per al nostre organisme.

Són essencials per a la defensa de les malalties i també per a l'absorció adequada dels altres aliments. Per això relaciono els diferents sons —o sorolls— de l'aigua, amb les diferents vitamines, que independentment tenen un paper en el nostre cos.

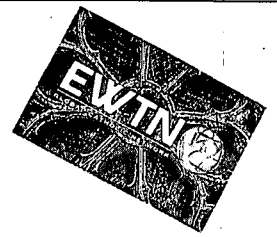
Cada so és diferent. Cada vitamina també.

Mentre estic immers en aquests dos exemples, algú em fa una estrebada als pantalons. És el Koki, el meu gos, que m'indica que vol anar a passejar. «Avui no, fidel amic», li dic, i prossegueixo: «El terra és moll, tot i que, per desgràcia, cada cop passa amb menys freqüència.»

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

L'Evangelí des de la televisió

■ La cadena catòlica EWTN arriba a més de seixanta milions de llars dels cinc continents

El 1981 la mare Angèlica va crear el canal de televisió catòlic Eternal World Television Network (EWTN) amb l'objectiu fonamental d'oferir a l'ésser humà un sentit transcendent de la vida fent servir els mitjans moderns de comunicació (ràdio, televisió i Internet) per transmetre el missatge de Jesucrist. Aquesta monja franciscana acostuma a afirmar que el seu manual de treball és l'Evangelí; el seu assessor, la veu de la consciència, i la seva inspiració, Déu.

Mare Angèlica.

«El món té fam de Déu. És el meu deure dur l'Evangelí a tots els racons de la terra. Hem d'utilitzar els mitjans de comunicació per transmetre'l i sobretot cal utilitzar aquells en què les persones passen hores i hores davant seu, com ara la televisió», comenta la mare Angèlica. Ella predica als quatre vents el més catòlic, apostòlic i romà dels missatges. La petita

productora de televisió que la mare Angèlica va fundar fa vint anys en un garatge d'Alabama (Estats Units), arriba avui a més de seixanta milions de llars dels cinc continents.

Durant les vint-i-quatre hores del dia els espectadors de l'EWTN poden gaudir

d'una programació —en espanyol i anglès— constructiva, variada i entretinguda basada en els valors i pilars de la fe catòlica. Cada dia es retransmet el res del sant rosari, la santa missa i programes de component religió exclusivament. A Espanya aquesta programació ja es pot sintonitzar a ciutats com Madrid, Màlaga i Saragossa.

La mare Angèlica i els més de 250 empleats treballen dia rere dia per fer realitat aquest projecte. «Primer de tot —comenta la fundadora de la cadena de televisió catòlica més gran del

món— sóc una contemplativa. Tinc clar que primer és la meua vocació. La meua missió és ser davant del Santíssim Sagriment. No veig cap diferència entre el que faig jo i la feina que fan les meves germanes a casa cuinant o fregant el terra. El meu objectiu no és ser una personalitat de la televisió; ho faig perquè és la voluntat de Déu.»

EWTN rep diàriament centenars de trucades telefòniques, cartes, faxos i correus electrònics de persones de totes les edats i condicions que mostren el seu agraïment, no només per dedicar el temps d'emissió a parlar de l'amor de Déu als homes, sinó també perquè a través de la seva tasca els han fet créixer l'esperança o han rebut ajuda per trobar sentit a la vida. (C.C.)

Ràdio Vaticana canvia de freqüències

ROMA.— Ràdio Vaticana modificarà les seves emissions d'ona mitjana per ajustar-se a les imposicions de la nova llei italiana sobre radiacions electromagnètiques. La superació per part de les antenes vaticanes dels límits imposats per la nova normativa havia provocat una forta polèmica, revifada per alguns ecologistes. L'emissora pontifícia ha establert un acord amb Ràdio Montecarlo per transmetre en la seva freqüència d'ona mitjana els programes en hongarès, txec, eslovac, polonès i alemany. (Zenit)

Signis, nova institució catòlica per a la comunicació

ROMA.— Amb el nom de Signis ha nascut l'Associació Catòlica Mundial per a la Comunicació, fruit de la fusió de les dues organitzacions catòliques internacionals per a la ràdio i la televisió (Unda) i per al cinema (Ocic). Aquesta unificació es va decidir en una assemblea celebrada a Montreal el 1998. El naixement d'aquesta nova institució catòlica per a la comunicació serà oficialitzat durant un congrés mundial que se celebrarà pròximament a Roma del 19 al 27 de novembre. (Zenit)

Assís recupera els frescos fets malbé el 1997

ROMA.— Quatre anys després del terratrèmol d'Assís, han estat descoberts els preciosos frescos del segle XIV que ornamenten la basílica de Sant Francesc d'Assís. Els dos sísmes que va patir la regió de Pàdua el 26 de setembre del 1997 van fer malbé significativament el temple, construït el segle XIII, que va ser reobert el novembre del 1999 amb una eucaristia presidida pel cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat de la Santa Seu. Tornar a exhibir la basílica en tota la seva esplendor ha estat una tasca dura, que ha inclòs la restauració de més de 30.000 fragments

que es van desprendre del temple durant el terratrèmol.

Així mateix, a Assís, la basílica de Santa Clara va ser també mostrada recentment en un avançat estat de restauració. Les feines de reparació a l'interior del monestir, on actualment viuen quaranta-quatre monges clarisses, s'han acabat, però falten per restaurar algunes parts de l'exterior de la basílica, un dels llocs més visitats de la ciutat. Després del terratrèmol, la basílica de Santa Clara va ser reoberta l'any passat, encara que la secció de l'altar major va restar tancada al públic. (N.E.)

Joan Pau II assisteix a l'estrena del nou «Quo vadis?»

ROMA.— Joan Pau II ha assistit recentment a la sala de les audiències del Vaticà a la presentació mundial de la nova versió de *Quo vadis?*, realitzada sota la direcció de Jerzy Kawalerowicz. Es tracta d'una producció polonesa basada en l'inoblidable *best seller* de l'escriptor Henryk Sienkiewicz. «No es pot comprendre el context actual de l'Església i de l'espiritualitat cristiana sense tornar a les vicissituds religioses dels homes que, engrescats per la «Bona Nova» de Jesucrist, es van convertir en els seus testimonis», va afirmar el Pontífex. (Zenit)

INGREDIENTS:

1 canya de llom
llard, sal, pebre negre
curri, cava semi sec
1 cullerada de pa ratllat
2 cullerades de tomàquet
fregit
préssec en almívar

PREPARACIÓ:

Uteu una canya de llom amb llard. Afegiu-hi sal, pebre negre i una mica de curri i poseu-la al forn. Per cada quilo de carn caldrà, més o menys, uns 35 o 40 minuts de cocció a temperatura mitjana. Quan la canya ja estigui dauradeta, ruixeu-la amb una quantitat generosa de cava semi sec. Un cop reduït el cava a la meitat incorporeu-hi una cullerada de pa ratllat, dues cullerades de salsa de tomàquet fregit i el préssec en almívar tallat a trossos grans. Torneu a posar la safata al forn uns quants minuts, i ja tindreu el plat a punt de servir.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Llom a l'ast amb préssec

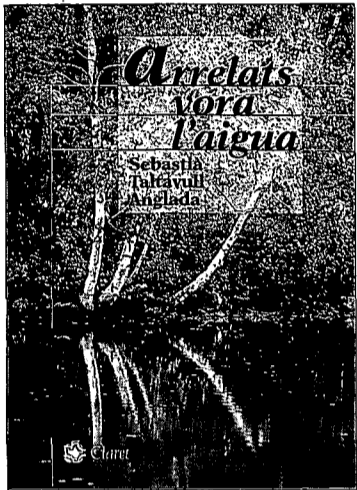
LLIBRES

El valor infinit de la fe

«Als meus pares Miquel i Antònia amb tota la meva estimació i agraïment, perquè van ser els primers a dir-me que amb Jesús s'hi podia parlar. Sempre he recordat el dia i l'hora.» Amb aquesta sincera dedicatòria l'autor obre les pàgines d'aquest llibre, l'objectiu primordial del qual és que el lector reflexioni sobre el coneixement de l'Evangeli des del diàleg amb Jesús. Qualsevol pregunta és proposta de diàleg i alhora una invitació a la resposta. Resposta a les preguntes que cada dia Déu ens fa mitjançant les paraules que llegim, les persones amb les quals ens trobem i els esdeveniments que vivim.

En aquest tercer mil·lenni els fidels hem d'aprofundir en Jesucrist, el Pare i l'Esperit Sant, «comunió trinitària d'amor que ens habita perquè també la nostra paraula i els nostres fets siguin evangèlicament significatius per al món d'avui, que té fam i set de sentit, de felicitat i de vida». La Bíblia descriu de la següent manera la felicitat de qui estima i escolta Déu: «Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: dona fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge; du a bon terme tot el que emprèn» (Sal 1,3). Som, doncs, com arbres: frondosos o amb poc fullatge, alts o baixos, fecunds o aparentment estèrils... (C.C.)

Sebastià Taltavull Anglada, *Arrelats vora l'aigua*. Editorial Clarèt, Col·lecció Eines, Barcelona 2001, 270 pàg.

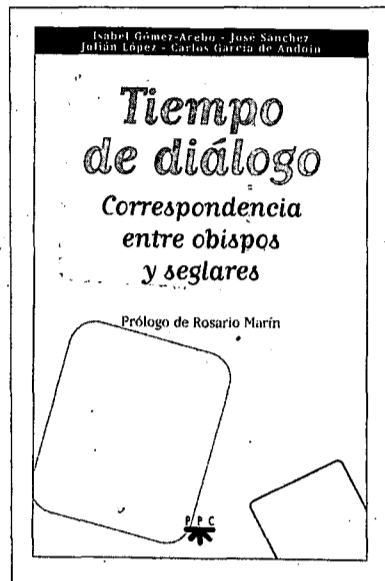

El diàleg, camí de credibilitat

Homes i dones d'Església reclamen constantment fòrums de diàleg i de trobada per conversar sobre diferents temes. No serveix deixar en l'actuació de la jerarquia la responsabilitat del camí que avui segueix la nostra Església. Els laics volen i han de participar en la reflexió i en l'intercanvi d'idees amb els pastors. Aquest llibre és el resultat d'un llarg intercanvi de parers sobre els més diversos temes de l'actualitat de l'Església.

La llibertat que caracteritza els quatre autors aporta una gran riquesa a les opinions que aquí s'aboquen i contribueix a presentar un ampli panorama de la realitat de l'Església. Temes com l'autoritat de la Santa Seu, els sagraments, les violacions dels drets humans o la moral sexual tenen cabuda en aquest intercanvi d'idees. «El camí del diàleg és el que presta a l'Església més credibilitat i més carta de ciutadania en una societat marcada encara per l'anticlericalisme i reticent a qualsevol uniformització ideològica o imposició d'opinions», s'apunta al pròleg. Un diàleg que cal practicar pel bé de l'Església i per fidelitat a l'Evangeli. (C.C.)

AA.DD. *Tiempo de diálogo. Correspondencia entre obispos y seglares*. Editorial PPC, Madrid 2001, 247 pàg.

Sobre les veritats fonamentals

A l'alba d'aquest nou mil·lenni cal replantejar-se si és possible mantenir les antigues afirmacions del Credo: Déu pot ésser U i Tri alhora?, Jesús és el veritable Fill de Déu, nascut d'una verge, mort i ressuscitat?, podem continuar sostenint que l'Església és el cos místic de Crist i una institució humana, visible i invisible?, arribarà algun dia la resurrecció de tots els homes i la vida eterna?, etc.

Els periodistes i escriptors Vittorio Messori —que va col·laborar amb Joan Pau II al llibre *Cruzando el umbral de la esperanza*— i Michel Brambilla han assumit el repte de fer-se totes aquestes preguntes i, en un diàleg alhora senzill i profund, repassen les veritats fonamentals de la fe catòlica des d'una perspectiva actual, oferint així una inestimable orientació a l'home dels nostres dies. Ells han partit de les fonts essencials de la fe: l'Esclusura, la Tradició i el Magisteri. A la introducció tots dos constaten que han escrit aquest llibre amb la finalitat de «fer un balanç de les raons que ens porten a entestar-nos a acceptar la veritat dels evangelis» i per «despertar la curiositat d'aquells que no comprenen perquè un home racional dels nostres dies encara pot continuar «creient»». (C.C.)

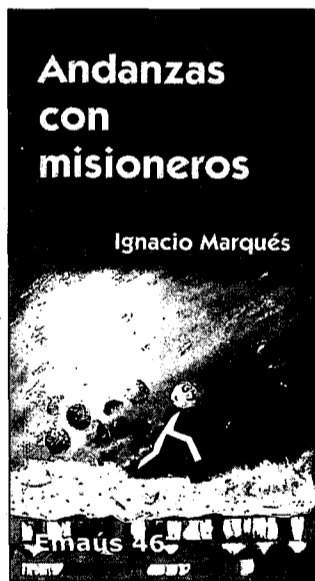
Vittorio Messori i Michelle Brambilla, *Algunas razones para creer*. Editorial Planeta, Col·lecció Planeta-Testimonio, Madrid 2000, 332 pàg.

Experiències de l'acció missionera

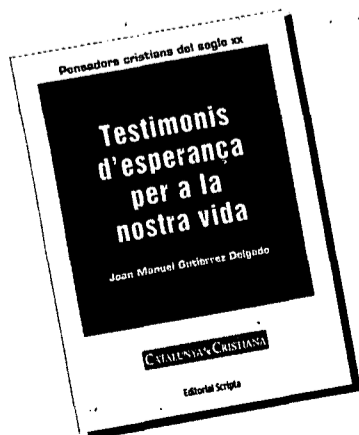
Aquesta col·lecció ofereix llibres de lectura per ajudar a viure el camí cristià en el moment actual. Per això porta el nom d'aquell llogaret al qual es dirigien dos deixebles desesperançats quan es van trobar amb Jesús, que es va posar a caminar amb ells i els va fer entendre i viure la novetat del seu Evangeli. En aquest volum s'expliquen viatges, testimonis, històries humanes i anècdotes reveladores de sentit. La visita a missioners de molts països diferents, a les seves esglésies i als seus cristians queda reflectida, cordialment i senzillament en un ric mosaic.

Es llegeix com una suggeridora crònica periodística que enriqueix —fins i tot commou— el lector perquè allò llunyà esdevé proper i fraternal. Senegal, Gàmbia, Camerun, Xile, Marroc o Bombai són fragments que constitueixen aquest mosaic. *Catalunya Cristiana* va publicar fa temps algunes d'aquelles experiències de Mn. Marqués. Són, sobretot, moments ideals que ens apropen a missioners, religiosos, laics, bisbes i a tants altres germans nostres de diferents races i creences que viuen allà. Amb ells compartim un ampli sentit de pertinença eclesial que brolla a través de l'acció missionera. (C.C.)

Ignacio Marqués, *Andanzas con misioneros*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2001, 78 pàg.

Si t'han agradat els «Pensadors cristians del segle XX»,

**JA TENIM
EL LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom:

Adreça:

C.P.: Població:

Forma de pagament:

gir postal enviament xec es pot presentar un càrrec a:

Entitat

Oficina

DC

Compte

ENVA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

El llibre de la setmana

Darrere de cada emigrant hi ha una història

Amy Tan, escriptora americana d'origen xinès, s'ha esforçat en totes les seves obres per descobrir-nos el rostre ocult, o si es vol, domèstic, de les famílies xineses que un dia es van veure obligades a emigrar als Estats Units. Les seves narracions anteriors, que explicaven especialment la incidència de la civilització i la cultura americanes en les dones de l'emigració, tenen un interès sociològic extraordinari.

Gràcies a la seva primera novel·la, *El club de la buena estrella*, podem acompanyar un grup de dones xineses, que es retroben per superar la llunyania de la seva terra, i ajudar-se a descobrir les bondats de la nova pàtria que les acull; a *La esposa del Dios del Fuego* va més enllà, i s'introdueix en la intimitat de la readaptació difícil, i en *Los cien sentidos secretos* transforma en mite la nostàlgia d'una vida envoltada de misteri.

Amy TAN,
La hija del curandero.
Areté/Plaza & Janés, Barcelona 2001, 431 pàg.

Per completar aquesta antologia de facetes de la vida xinesa protagonitzada per les dones que han de viure a l'«exili» daurat d'una Amèrica, que no acaben de comprendre ni d'assimilar, resulta suggeridora la seva narració última *La hija del curandero*, l'anciana Lu Ling, explicada per la seva filla Ruth.

Una primera part ens ajuda a situar Ruth, ja adaptada a la vida americana. La seva tasca editorial d'acompanyant d'autors novells, l'impedeix acompanyar com voldria la seva mare, Lu Ling, malalta. En un moment en què s'hi pot dedicar

més, intenta desvetllar el secret de la seva vida. Unes notes trobades gairebé per atzar, l'ajuden a descobrir la seva identitat, que ens explica en una segona part. La «filla del remeier» és la protagonista d'una història complexa d'amors frustrats, de sacrificis silenciosos, tot això en un ambient profundament arrelat en la societat de la Xina rural.

Les últimes pàgines són l'expressió del reconeixement del valor d'una dona que, superant els seus prejudicis indubtables, és coherent amb els seus orígens i amb la seva ànima xinesa.

Encara que aquesta narració només servís per aprofundir en l'ànima oriental, ja seria un bon motiu per llegir-la. Tot i els afegitons previs potser innecessaris, que no són cap destorb, la seva lectura resulta agradable. Com en totes les obres d'Amy Tan, hem de comptar amb l'ambientació necessària, que sense voler ser exòtica, sovint pot resultar poc assequible per a la imaginació lectora. Però cal

AMY TAN

agrair a l'escriptora xinesa que ens ajudi, a aprofundir en un món tan diferent del nostre, i al qual sovint hem recorregut amb narracions exòtiques, on hi ha més elements imaginatius que reals. *La hija del curandero* és una lliçó de realisme sense cap mena de concessions a manipulacions estranyes i fàcils, que hi ha en tantes novel·les ambientades a l'Orient.

Potser gràcies a la seva formació universitària americana ha sabut ser fidel a l'estimació natural que tothom té per la pàtria materna, però sense cap mena d'evocacions d'afecció excessiva a la mitologia tradicional i exagerada, amb què alguns autors creuen que han d'injectar les narracions que ens arriben de l'Orient llunyà.

Cristóbal Sàrrias

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

Amb dos pagaments semestralment de 6.240 ptes.

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

En memòria de Josep Ventura

El nostre col·laborador Josep Ventura i Salarich (Ripoll 1923) va morir dijous 30 d'agost a Barcelona. Durant 56 anys ha estat un dels divulgadors més actius de l'àmbit sardanista. *Catalunya Cristiana* ha comptat, des dels seus inicis, cada setmana, amb la seva col·laboració assídua i entusiasta. També va treballar a nombrosos mitjans de comunicació tan rellevants com *El Correo Catalán*, *Avui*, *El Periódico*, *Catalunya Ràdio*, *Televisió de Catalunya*. Va ser directiu de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, responsable de premsa de la Caravana de La Flama de la Sardana i un dels principals promotors del Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya, entre altres càrrecs. Actualment era el director

del programa *Rotllana Oberta* de Catalunya Ràdio i responsable de la realització de l'Agenda Sardanista de Televisió de Catalunya.

El mes de juliol passat va publicar un llibre titulat *Decameró sardanístic*, en el qual recopila opinions, experiències i anècdotes recollides durant la seva àmplia trajectòria.

La seva labor extraordinària el van fer mereixedor de nombroses distincions i homenatges entre les quals destaquem la Medalla al Mèrit Sardanista, atorgada el 1991, o l'últim acte de simpatia que se li va fer a la seva ciutat natal, Ripoll, el mes de juliol passat.

La informació sardanista està de dol però ens queda tota la seva tasca. Que descansi en pau. (C.C.)

Programació del 3 al 16 de setembre

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-19.30 *Radiofórmula*
 19.30-20.30 *La Consulta* (magazín d'actualitat). Dirigit per Lluís Rodríguez.
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports). Dirigit per Marçal Lorente.
 23.00-23.30 *Cafè Internacional*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).
 23.30-00.00 *Cova del Country*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).

Dimarts

07.00-19.30 *Radiofórmula*
 19.30-20.30 *La Consulta* (magazín d'actualitat). Dirigit per Lluís Rodríguez.
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports). Dirigit per Marçal Lorente.
 23.00-00.00 *El Ventilador* (turisme). Presentat per Miquel Urmeneta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (música).

Dimecres

07.00-19.30 *Radiofórmula*
 19.30-20.30 *La Consulta* (magazín d'actualitat). Dirigit per Lluís Rodríguez.
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports). Dirigit per Marçal Lorente.
 23.00-23.30 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
 23.30-00.00 *Melodies de fe* (música cristiana). Selecció de Carles Ribalta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-19.30 *Radiofórmula*
 19.30-20.30 *La Consulta* (magazín d'actualitat). Dirigit per Lluís Rodríguez.
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports). Dirigit per Marçal Lorente.
 23.00-00.00 *A tota costa* (programa de submarinisme). Dirigit per Miquel Mercadal i Miquel del Amo.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-19.30 *Radiofórmula*
 19.30-20.30 *Catalunya sense barreres*. Presentat per Anna Hernández.
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports). Dirigit per Marçal Lorente.
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*. Presentat per Enric Cantín i Jordi Cabanes.
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (repetició).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Club de golf* (esports). Dirigit per Miquel Mercadal i Miquel del Amo.
 10.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural). Dirigit per Miquel Mercadal i Miquel del Amo.
 12.00-21.15 *Radiofórmula*
 21.15-22.00 *Eplegs* (llibres). Presentat per Marta Pigem.
 22.00-00.00 *Històries de plàstic*. Presentat per Àlex Font i Valentí Sanjuán.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*. Dirigit per J.M. Rojo i Eva Franquès.
 10.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*. Producció de Ràdio Principat.
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *El Temps de la Música* (repetició).
 21.00-23.00 *Minut 91* (esports minoritaris). Dirigit per Miquel Mercadal i Miquel del Amo.
 23.00-23.30 *Melodies de fe* (repetició).

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius Temps*
 13.15, 19.15 *Inf. migdia*
 14.00-14.15 *Recomanació Inf. vespre el Temps*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans: El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Ovidio Pecharroman, operari diocesà responsable de 400.000 hispans a la diòcesi d'Arlington (Washington); suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

SANTA MISSA

TV2, A LES 10.30 amb la participació de la Coral Antics Escolans de Montserrat de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Jordi Boltes. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

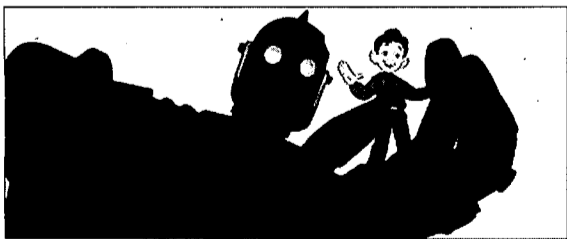
106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

Selecció de pel·lícules en

* regular / ** bona / *** molt bona / **** obra mestra

PER A TOTS ELS PÚBLICS

El gigante de hierro ***
 Director: Brad Bird
 Animació
 Drama. EUA, color, 1999. 90 minuts.

Originalíssima pel·lícula de dibuixos animats que ens serveix Brad Bird, inspirant-se en un llibre infantil del britànic Ted Hughes. Sap allunyar-se dels canons dels dibuixos de Disney, també en la història, cosa que li atorga una indubtable personalitat. Hi ha lloc per a l'amor i els bons sentiments —l'amistat entre el nen i el gegant de ferro, la preocupació mútua entre mare i fill, l'esperit de sacrifici, la valentia, la possibilitat de canviar a millor...— i alhora es fa un forat, amb encert, a l'humor.

PER A JOVES

Tienes un e-mail ***
 Directora: Nora Ephron
 Intèrprets: Tom Hanks, Meg Ryan i Greg Kinnear
 Comèdia romàntica. EUA, color, 1998. 120 minuts.

Un cop més Meg Ryan i Tom Hanks donen vida a les pantalles a una parella en què l'amor sembla impossible, amb unes escenes d'humor i d'enginy més pròpies del cinema de Frank Capra que no pas del d'avui. Per això, és una pel·lícula amb aire romàntic com «les d'abans»: ella és propietària d'una antiga llibreria infantil i ell, el magnat d'una gran cadena de llibres. Tots dos s'odien cara a cara, però gràcies a la informàtica entre ells neix un idil·li cibernètic.

PER A ADULTS

Traffic ***
 Director: Steven Soderbergh
 Intèrprets: Michel Douglas, Catherine Zeta-Jones
 Drama. EUA, color, 2000. 127 minuts.

Diverses històries relacionades amb el tràfic i el consum de drogues s'entrellacen en aquesta pel·lícula de Steven Soderbergh, el qual dota unes imatges escollides molt acuradament d'una força aclaparadora per exposar amb seriositat i rigor un dels problemes més preocupants del nostre temps. Certament, de vegades la història resulta un pèl sordida per la violència i pel cru retrat de la progressiva autodestrucció d'alguns personatges, com el de la filla de Bob. Amb tot, l'aposta senzilla per l'educació dels joves, la integració social i el suport familiar com a mitjans més eficaços per evitar el consum d'estupefaents basten per configurar un enfoc molt humà del tema tractat, i propicien algunes seqüències que són un autèntic cant a l'esperança i una explosió de bellesa entre tanta misèria.

-
- 106.6 FM** Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
-
- 103.4 FM** Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
-
- 105.0 FM** Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL
-

Des del carrer

Del 25 al 28 de setembre se celebra la I Setmana Bíblica en clau evangelitzadora missionera en la qual es tractarà el tema «El foc de la seva Paraula: Lc 24,32». L'objectiu és, a partir de l'evangeli de Lluc i els Fets dels Apòstols, ajudar les persones a trobar-se amb la Bíblia. Descobrir què ens diu avui. En aquesta setmana es treballarà l'apropament a la Paraula de Déu des d'una perspectiva vivencial i participativa. «Volem que el cor de la persona senti la Paraula de Déu com una cosa viva i vibrant», assegura el coordinador d'aquesta iniciativa. Més informació: tel. 934 278 577.

Justino Martínez, missioner combonià, coordina la I Setmana Bíblica en clau evangelitzadora missionera

«La Bíblia és l'esdevenir de Déu en la història humana»

—Com cal entendre la Bíblia?

—No cal entendre-la com un llibre de més de mil pàgines, sinó com l'esdevenir de Déu en la vida de la persona, de la comunitat i del poble. Veig la Paraula de Déu com l'acció creativa de Déu en la història humana. És paraula viva, interpel·ladora, qüestionadora... per a l'home i la dona d'avui.

—Realment coneixem la Paraula de Déu?

—Coneixem la Bíblia però no hem entrat en el cor, en el moll del missatge que ens porta. És important descobrir el sentit profund d'aquesta relació d'aliança de Déu amb la humanitat. Això pot canviar la vida d'una persona.

—Amb quin esperit ens hem d'acostar a la Bíblia?

—Hi ha el risc d'acostar-s'hi tan sols com un llibre més. És important percebre que aquesta Paraula de Déu està en la vida i és per a la vida. Cal aprofundir la Paraula de Déu, la Bíblia, per donar vida, per engendrar esperança, sobretot a partir dels darrers. Quan donem esperança als darrers, donem sentit a tota la realitat. També cal acostar-s'hi com una història en la qual jo sóc dins. La Paraula de Déu està dins de

nosaltres i nosaltres dins d'aquesta relació d'amistat, de misericòrdia de fidelitat a Déu.

—No sempre resulta fàcil aquesta aproximació.

—És adonar-nos que hi ha una relació d'amor on descobrim el rostre d'algué que ens estima, però és cert que comporta una certa dificultat i que la interpretació no sempre és fàcil. Per haver-se escrit en un context cultural molt llunyà i diferent del que vivim ens exigeix un acostament en clau de fe i involucrar-nos-hi personalment i comunitàriament. Que en llegir la Bíblia ella em llegeixi, em faci una radiografia, i jo me'n refiï i intenti viure amb aquest diagnòstic que m'ha fet. La Bíblia et fa descobrir on estàs, el sofriment que hi ha en tu i al teu voltant. Et diu una paraula perquè miris els pobres i juntament amb ells caminar en un nou projecte d'humanitat de cara a la justícia, la pau...

—Aquesta Setmana Bíblica és en clau missionera.

—Tota la Bíblia és missionera. Els evangelis, entre d'altres dimensions, han estat escrits al servei de la missió. Aquesta memòria de l'experiència de Déu pel

poble no es pot amagar. Parlem directament de la missió o no, la Bíblia té una clara dimensió missionera i nosaltres la tindrem molt en compte. És alegria. La vivència cristiana té unes dimensions de compromís, de testimoni, de celebració, de servei... que no podem amagar. I això és l'Evangeli. No ens podem quedar a estudiar l'Evangeli i aturar-nos-hi. L'Evangeli diu que qui escolta la Paraula i no la posa en pràctica, no entén res. Cal ser llum, llevat, una presència profètica en tots els conflictes que vivim avui. Volem descobrir junts la riquesa de la Paraula de Déu. Ulls nets per veure la realitat de Déu, la realitat dels pobres i el projecte que Déu ens posa al davant.

—A qui s'adreça aquesta Setmana?

—En principi és per a joves i adults, però no volem excloure'n ningú. El que pretenem és que la gent llegeixi la Bíblia. Es tracta d'un projecte científic, vivencial, participatiu, celebratiu però alhora popular i lúdic. Es tracta de veure el sentit que té la Paraula de Déu per a la vida de l'home i de la dona d'avui dia.

Rosa María Jané Chueca

La via correcta de Sant Egidi

Històricament el descontentament popular contra el sistema social establert s'havia dirigit molt sovint contra les institucions eclesiàstiques: una reivindicació econòmica fàcilment podia acabar amb una crema d'esglésies. Paradoxalment poques vegades la ira popular s'havia dirigit mai cap als veritables centres de poder econòmic, com ara els bancs. No obstant això en els darrers mesos hem assistit a un gir total d'aquesta situació; així l'anunciada reunió del Banc Mundial prevista per al més de juny a Barcelona, que havia d'aplegar líders polítics d'arreu del món, va alçar multitud de protestes ciutadanes i va haver de ser suspesa. El gran poder econòmic, sovint acusat d'insolidari, es va trobar violentament contestat.

La recent Trobada per la Pau de la Comunitat de Sant Egidi celebrada també a Barcelona, ha reunit centenars de líders mundials, religiosos i polítics. Però amb contrast amb les reunions de caràcter econòmic, no ha provocat aldarulls. No ha protestat ningú. Ben al contrari, ha rebut una bona acollida i la participació popular s'ha fet notar. Ha estat un èxit rotund perquè en ella s'ha apostat obertament per construir el segle XXI amb veritables valors humans. S'ha manifestat clarament quina és la via correcta a seguir.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

EN EL MÓN (6)

Ha passat de moda el compromís?

De l'última dècada del XIX fins avui, la vella tradició —sovint polèmica— de presència activa dels cristians en el món, no ha parat d'enriquir-se, tant en l'àmbit del pensament com en el de l'acció. Recordem com les encíclics de Lleó XIII *Libertas* (1888) i *Rerum novarum* (1891) iniciaven, entre el recel i l'esperança, un lent procés de retrobament amb les aspiracions democràtiques i socials de la societat moderna. Un any després, el 1892, Torras i Bages, amb *La tradició catalana*, proposava quelcom de semblant, a Catalunya, en compartir, des de la fe, l'esperit de la Renaixença. Tot aquest procés faria el cim amb el Concili Vaticà II, amb la constant actualització de la doctrina social de l'Església i amb l'ampli ventall de formes de compromís social i polític dels catòlics en els últims cinquanta anys.

En aquests moments, sembla com si s'afeblís en alguns ambients catòlics el sentit del compromís i reaparegués la coneguda temptació de situar el llevat cristià fora de la massa. La fe es reclouria en la subjectivitat i l'activitat eclesial, en lloc d'incidir en el món i de transformar-lo, discorreria paral·lelament. Com a molt, el compromís es limitaria a accions d'ajuda individual.

D'on ve aquest retraïment? Probablement de l'anàlisi d'algunes realitats, feta amb superficialitat, sense prou lucidesa. Posaré tres exemples.

El fet ja comentat (*Catalunya Cristiana*, n. 1.144) que la política estigui sota sospita a causa de la corrupció i de la ineficàcia; a causa, també, d'un cert desfasament entre els seus instruments i els seus discursos respecte dels problemes concrets i de la mentalitat postmoderna... no pot ser utilitzat com a excusa vàlida. Més aviat reclama, com diu Martini, la presència dels justos.

Una altra realitat que desprestigia l'espiritualitat del compromís a criteri d'alguns catòlics són les turbulències ideològiques que hem patit en aquest camp: secularitzacions i eclipsi de la fe, adopció per alguns de filosofies incompatibles amb els principis cristians, pèrdua del sentit de la urgència prioritària de l'anunci de Jesucrist... Tot això ha existit, però de maneres i amb radicalitat diverses: el compromís és risc. Cal analitzar-ho amb sentit crític i amb voluntat de comprensió i de rectificació quan calgui. Però no és acceptable fer allò del conegut adagi anglès: llençar el nen juntament amb l'aigua bruta de la banyera...

Un tercer problema, potser més subtil, és la dificultat pastoral de parlar de compromís en un clima social que es mou entre el refús de la fe seriosa i una certa proclivitat —compensatòria— al sentiment religiós. Aquí hi ha una crida important a relativitzar raonablement les formes concretes del compromís... a adonar-se de les esclètxes de l'home tecnificat... a descobrir la sintonia, sovint dissimulada, del cor humà amb Déu. Però no podem traïr l'Evangeli amb rebaixes que no estem autoritzats a fer, ni podem afavorir l'alienació de les persones.

Ara mateix

Rauxa